

ZEEUWSCH E

REDACTIE EN ADMINISTRATIE
STATIONSWEG 24, ROTTERDAM
TELEF. 50540 GIRONUMMER 101981

EDITIE

UITGAVE VAN HET
GEILLUSTREERDE WEEKBLAD
GROOT-ROTTERDAM

DE STEENSTRAAT TE HULST

Ook het welbarende en vriendelijke Zeeuwsch-Vlaamsche stadje Hulst kent levendig bereeg in zijn aanzienlijke hoofdstraten.

VAN SPOKEN EN

De molen te Axel, die nog pas enkele jaren geleden den bewoners den schrik op 't lijf joeg. De spoken meende men langs den rand boven op den van wicken beroofden molen te zien dansen.

En à zei je noe duzend keer, dazze nie bestae, ik zegge je, da'k ze mie m'n eigste ogen è 'ezie!"

„Dae mó je bie mien nie mee ankomme. 'k Glaove d'r niks van.”

Dat was 't gesprek, dat 'k afluisterde. Niet netjes? Nee, dat is 't ook niet, maar je moet wat doen om aan den kost te komen. En soms, zooals nu, grijp je naar de griezeligste onderwerpen.

Bestaan er nu spoken, of bestaan er geen spoken? Dat wil ik nu eens weten.

Als ze wel bestaan, hoe komt het dan, dat je er nooit een ziet als je wilt? Dat, als de menschen roepen: een spook, en je komt, het altijd net weg is?

Maar als ze niet bestaan, hoe is 't dan mogelijk dat de menschen er tòch door alle eeuwen heen in blijven gelooven?

In 't 'uus op den berg, bie Goes, spookt het. Vast. 't Staat er griezelig alleen, en 's nachts om twaalf uur dansen er lichtvollen voor alle ramen.

En dan de molen in Axel! Wat daar niet voor verschrikkelijke dingen zijn gebeurd! Moet je maar eens aan menschen gaan vragen, die er vlakbij wonen.

Maar dan 't huis in de Geere, in Middelburg. Dat is wel 't ergste wat ik ooit heb meegemaakt! En omdat ik 't zelf meemaakte, wil ik er iets van vertellen.

Een jaar of wat geleden, ging in Middelburg het praatje, dat het in de Geere spookte.

Er was een huis, en daar vlogen de geesten 's nachts achter elkaar over 't dak. Bloedvlekken

kwamen plotseling op de muren te voorschijn. Deuren vlogen open en dicht, bewogen door geheimzinnige, onzichtbare handen. 't Was in één woord verschrikkelijk! Ook diep in den nacht verdrongen zich de menschen voor het huis. Eén nacht zat ik tot drie uur op een stoep, terwijl de politie er voor zorgde, dat de menschen het huis niet omverliepen. Maar er gebeurde niets. Ik zag niets en hoorde niets. En zodoende ging ik den volgende nacht niet. Maar natuurlijk toen waren de spoken juist weer aan den gang geweest. Jawel, dat kennen we. En ik moet eerlijk zeggen, dat sinds dien tijd mijn geloof in spoken geheel verdwenen is.

Dat er echter soms dingen gebeuren, die wij niet kunnen verklaren, staat wel vast. En ook is het waar, dat oude huizen dikwijls onverklaarbare eigenaardigheden hebben. Ik heb zelf gehoord, toen ik in een oud huis was, hoe de putketel in

Spookachtig molengezicht, dat licht kan inspireren tot spook-gedachten.

SPOOKHUIZEN

Eenzaamheid en grillige boomtakken inspireeren al tot de gedachte aan spoken, waarvan het huis op den Berg nabij Goes de twijfelachtige reputatie geniet.

den welput rinkelend naar beneden ging, en er niemand bij was. Los geschoten? Neen. Want we maakten den ketting vast, en vijf minuten later gebeurde 't zelfde. Ook heb ik dikwijls van betrouwbare menschen gehoord, hoe je in oude huizen soms diep in den nacht de trap tree voor tree hoort kraken, alsof iemand naar boven gaat. Maar je ziet niks. En als je op de trap gaat staan, gaat het gekraak langs je heen.

Wat moet je daar nu van denken? Het beste is, om er heelemaal niet over te denken en aan te nemen, dat er tusschen hemel en aarde meer dingen zijn, die we niet weten, dan die we wel weten.

* * *

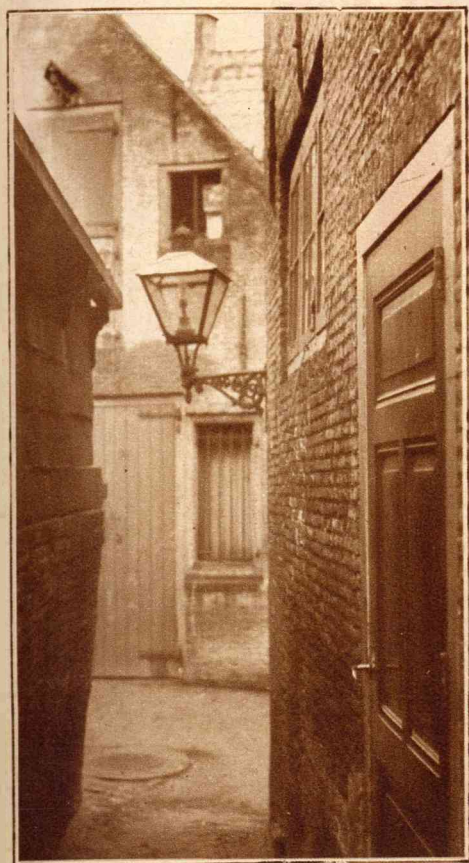
Als je vijftig jaar geleden in een kamer een radio had aangezet, dan hadden de bewoners ook geroepen: het spookt! En zoo zullen wij of onze nakomelingen het nog wel beleven, dat veel beroemde spookgevallen worden opgelost, en dat de oorzaak heel onschuldig blijkt te zijn. Maar het geloof in spoken zit diep. Er is geen stad en er is geen dorp, dat niet zijn spookhuis, spookboom of spookpad heeft. En elke gemeente heeft haar heks.

De menschen schijnen nu eenmaal zooiets noodig te hebben.

Natuurlijk wordt er van het geloof in spoken ook veel misbruik gemaakt. Dikwijls worden er heele tooneelen in elkaar gezet, om iemand aan 't schrikken te maken. Men zij daarmee echter zeer

voorzichtig. Ook zijn er kleine oorzaken, die ten gevolge hebben, dat men een slachtoffer wordt van bijgeloof. Als men bv. alleen is in een groot huis, en het waait en regent, dan is men dikwijls onrustig. Men hoort zachtjes aan het raam tikken. Krak, krak, zegt de kast. Bons! De deur vliegt open. Help, help! gilt het slachtoffer, en loopt om de burens. Dan blijkt het, dat een dood blad in een spinnweb, door den wind telkens tegen 't raam tikt. In de kast zitten houtwormen. En de wind maakte de deur open! Hè, jammer dat het geen echt spook was! Dat denkt men dan ook weer. En ik denk, dat er vanavond rond den haard weer heel wat oude spookgeschiedenissen zullen worden opgehaald. Pas maar op! Straks kruipt er nog een van onder je bed te voorschijn!

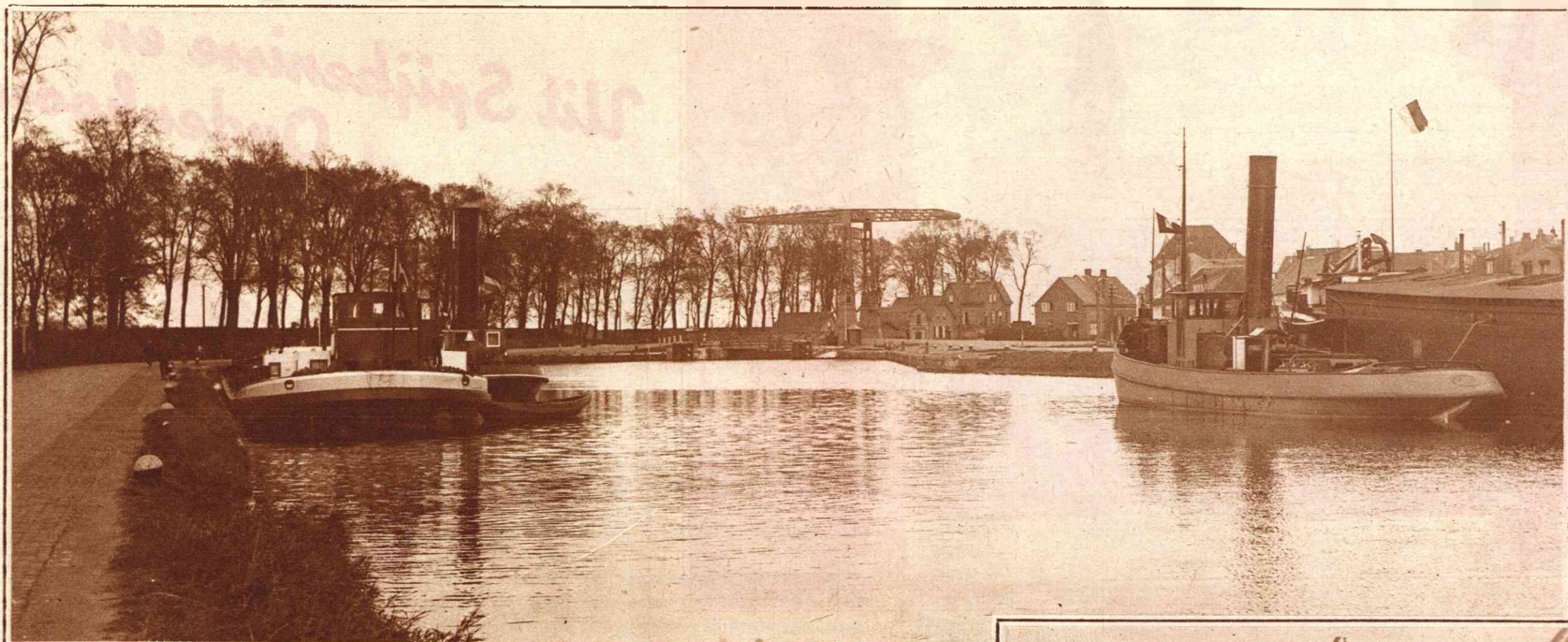
B.

De Smalle Zeven Koten te Goes, wier smalheid voor de spoken blijkbaar geen beletsel was om hier samen te scholen.

De spookwoning aan de Lange Geere te Middelburg, waar 5 jaar geleden duizenden samenkwamen om een z.g.n. spook te bewonderen.

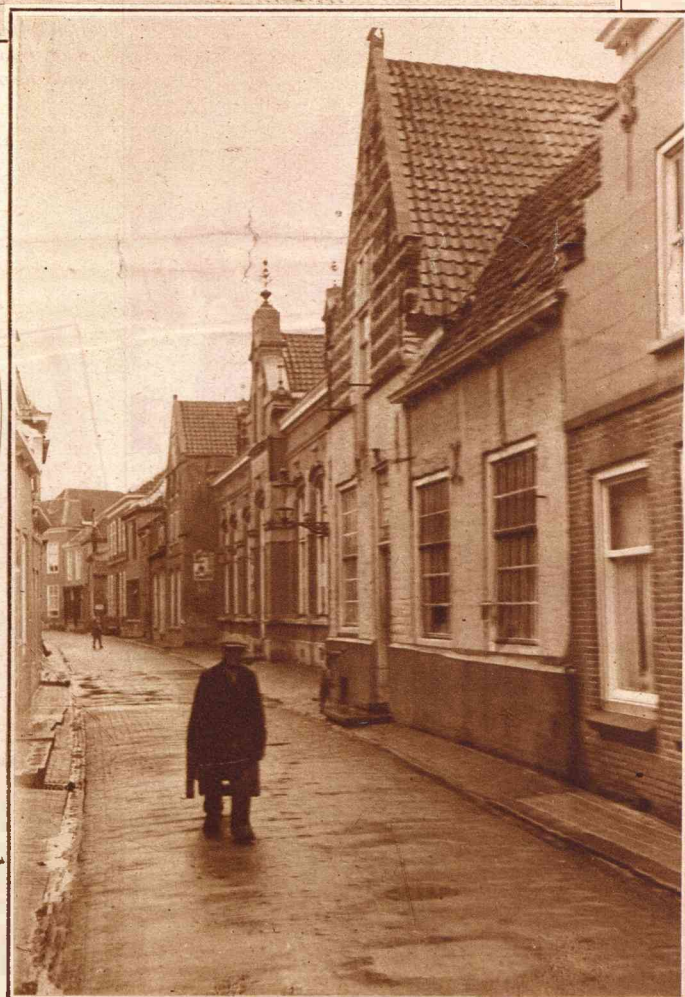

Een kykje op het waterrijke
Ter Neuzen, aan den meest
westelijken kanaal-arm.

Uit Zeeuwsche Steden

'n Gezellig melkboeren-
praatje te Zierikzee.

Al is het inwonertal
beneden de 3000 ge-
daald, toch blijven we
Tholen nog onder de
Zeeuwsche stadjes re-
kenen. Een wintersch
straatgezichtje.

Hongerige meeuwen zoeken in dezen tijd hun toe-
vlucht boven onze eilanden. En de Middelburgsche
havens en grachten meerklanken van hun gekrijsch.

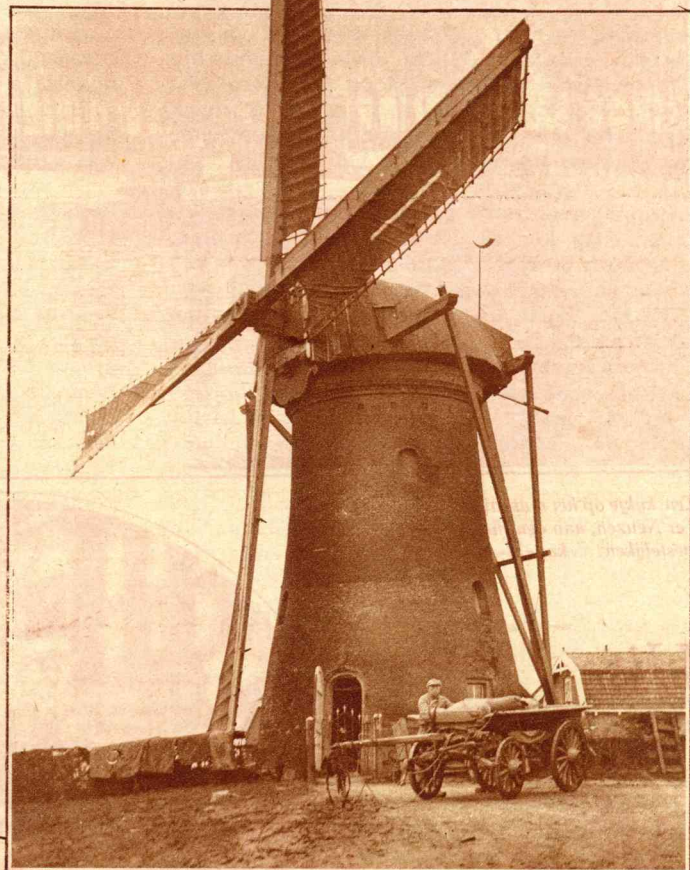

De zwanen van de Goesche singels amuseeren
met hun bedrijvigheid menigen voorbijganger.

OP DE „EILANDEN”

Uit Spijkenisse en
Oudenhooorn

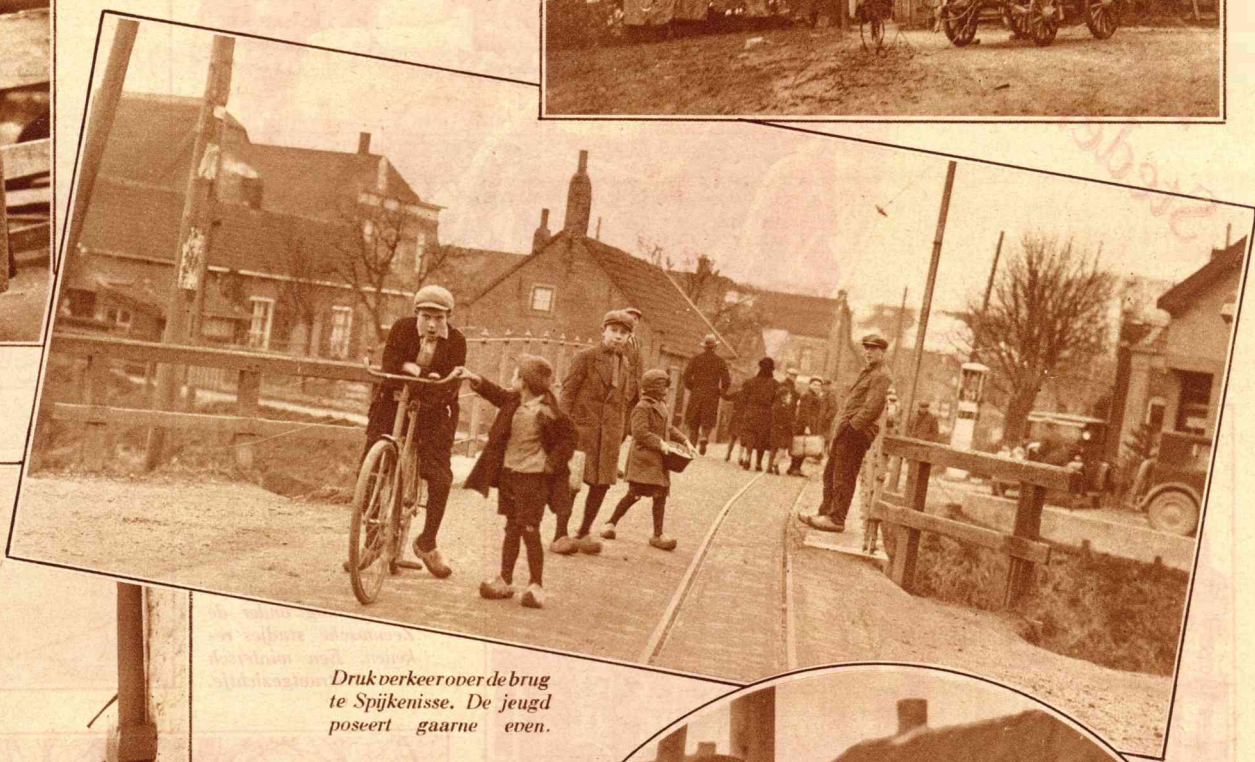
Het kerkje van Oudenhooorn is omringd door fraaie winter-boomen. Rechts een oude ingezetene rustig zijn pijpje rookend.

Oud en mooi is de molen te Oudenhooorn, aan den ingang van het dorp.

Spijkenisser buurorouwtjes vertellen elkander het laatste nieuws. De vrouw achter het houten hek heeft een karakteristieke witte muts op.

Drukverkeer over de brug te Spijkenisse. De jeugd poseert gaarne even.

Ijverig huismoedertje op een binnenplaats te Spijkenisse. Als men alles goed in orde wil hebben, is er steeds veel werk te doen.

De „toekomst” van Oudenhooorn, vergadering” bijeen.

DE ROOFVOGELS

Roman door Grace Miller White

No. 26

Indien de woorden, „Edmond heeft me ten huwelijk gevraagd!” Rita Holiday wonderlijk hadden achtervolgd — Henriëtte Blackstone werd er als het ware door op de pijnbank gelegd. Het was, of een duizendtal spottende stemmen haar dat zinnetje in het oor krieschten.

„O, wat 'n ramp, wat 'n ramp!” jammerde ze, toen ze de open ruimte boven de hall had bereikt. Evenals Rita, kon zij zich later nooit herinneren, hoe zij de trap naar Willard's studeervertrek had beklommen. In elk geval herinnerde zij zich wel, dat zij Mr. Worth door de voordeur naar buiten had zien gaan.

Het was Agnes, die Henriëtte's korte, wanhopige zuchten hoorde vanuit het salon, waar zij zich bevond. Zij werkte zich uit haar stoel en snelde zóó vlug naar de hall, als het voor zoo'n corpulente dame maar eenigszins mogelijk was. Bij het zien van haar zuster uitte ze 'n schreeuw van ontzetting.

„Hetty,” schreeuwde ze „lieveling, zuster! Wat is er aan de hand?”

Henriëtte draaide tweemaal in het rond op de plaats, waar ze zich bevond.

„O, goeie genade, ze heeft een beroerte gekregen!” schreeuwde Agnes. „Willard — Estelle!”

Alléén in z'n studeerkamer, zat Blackstone in diepe overpeinzing voor z'n lessenaar. In z'n hand hield hij een stapeltje brieven, saamgebonden door 'n geel lint. Toen hij Agnes z'n naam hoorde schreeuwen, legde hij de brieven terug in een zwart geldkistje, klapte het deksel dicht en liep haastig naar de deur, die hij opende.

„Wat is er in 's hemels naam met Hetty gebeurd?” vroeg hij heesch, en liep haastig op z'n zuster toe. Meer vroeg hij niet, aangezien hij Henriëtte naar het salon hielp leiden, waar ze uitgeput in een stoel neerviel.

„Koelte!” verzuchtte zij, terwijl ze zwakjes over haar rood gelaat streek. „Ik sterf! Water!”

Estelle vloog om water. Ze was bijna onmiddellijk terug, bleek en ontdaan. Daarna hielden ze zich een poos in stilte bezig met de bezwijmde vrouw.

„O, zeg toch iets, liefste!” jammerde Agnes. „Hetty, je doet me den dood aan! Spreek!”

„Spreek, spreek!” klonk het met 'n vreeselijk geluid van Henriëtte's lippen. „Hoe kan ik spreken, als m'n tong dood is? Foei! Poe! Mijn leven is voorbij! Wij liggen allemaal al in het graf!”

Eindelijk rees ze overeind, heen en weer wiegelend, en vooral haar arm gekweld hoofd was in een toestand van voortdurende beweging.

„Kom, kom, lieveling!” suste Willard, zelf vreeselijk benauwd. „Kom tot bedaren, Hetty, ik bid je. We zijn hier allemaal om je te helpen, zuster, en bedenk dat, wat er ook gebeurd is, je nog altijd een Blackstone bent.”

„Heb ik toch óóit!” kreunde miss Blackstone. „Nee nóóit, nee nóóit!”

„Goeie gerechtigheid, kun je nu niet wat anders zeggen, Hetty?” viel Agnes haar in de rede. „Zie je dan niet, dat we allemaal op van de zenuwen zijn? O, Willard, maak toch, dat ze spreekt! Estelle, sla niet aldoor met dien waaier tegen den neus van je tante. Ga heen, ze is nu beter.”

En dat was ook zoo. Hetty lag nu achterover in den stoel, grijsen verwelkt en oud. Langzaam hief zij haar oogleden op. Van den een naar den ander wendde zij haar diepellendigen blik.

„Edmond heeft het Pock-meisje ten huwelijk gevraagd,” klonk het hijgend en blazend van haar lippen.

Er volgde een pijnlijke stilte. Een poosje leek het wel, of de heele Blackstone-familie tot marmer was versteend.

De waaier ontviel aan Estelle's hand. Verstijfd van schrik stond zij daar en staarde haar tante aan. Het arme kind had de gewaarwording, alsof de zon in een zwarten put was gevallen. Heel de glanzende wereld was in duisternis gehuld.

Arme Mrs. Atherton! Haar spieren hadden niet de kracht het gewicht van haar zware lichaam te dragen en daarom zonk ze neer aan de voeten van haar zuster.

Een langdurige rilling liep Willard door heel het lichaam. Daarna deed de bespottelijkheid van Henriëtte's mededeeling hem in een akeligen, gesmoorden lach uitbarsten.

„Onzin!” riep hij uit. „Absolute onzin! Wie heeft dat gezegd?”

„Zij zelf — Rita,” griende Henriëtte.

„Ze heeft gelogen,” hernam Willard op bruusken toon.

„De hemel geve het!” snikte Agnes, heelemaal van streek.

„Poe! Ze heeft niet gelogen,” liet Henriëtte zich hooren, terwijl ze haar broer en zuster woest aankeek. „Kan ik het soms niet merken, als iemand liegt? Ze sprak de waarheid. De aap heeft haar ten huwelijk gevraagd. Dat zeide ze en 't was vreeselijk, wat voor 'n gezicht dat kind daarbij zette. Nu vraag

ik jullie: wat is er gebeurd?”

„Dat zal ik spoedig ontdekken!” schreeuwde Willard. Hij richtte z'n blik op Estelle en ging voort „Stella, beste meid, ga rustig zitten en geloof geen woord van dien onzin.” Hij rekte zich in zijn volle lengte uit, met z'n handen — o, die lastige handen! — saamgeklemd op den rug. „Edmond zal met je trouwen, lieveling. Hij zal onmiddellijk met je trouwen, en ik neem jullie beiden mee naar het buitenland. Kom, m'n kind, ga zitten.... Houd op met die aanstellerij, Aggie, en kom overeind! Toe, ga jij ook zitten! Voor kuren is het nu geen tijd. En laat niemand van jullie het wagen, Edmond op te zoeken. Ik vraag me af, of Worth nog in het huis is.”

„Nee, hij is weg,” verzekerde Henriëtte. „Ik heb hem de deur zien uitgaan.”

Eenige oogenblikken stond Willard in diep gepeins. Ten slotte loosde hij een zwaren zucht.

„Worth zal het niet wagen, me nog meer last te bezorgen,” zeide hij. „Ik ga hem onmiddellijk opzoeken. Tegen lunch-tijd ben ik terug, en in 's hemels naam, meisjes, ga nu allemaal naar boven en rust 'n beetje. We hebben misschien nog 'n vreeselijken dag vóór ons.”

Terwijl Estelle en Agnes Henriëtte naar haar kamer geleidden, hoorden zij Willard's auto de Shore Road oprijden.

In dien tusschentijd bevond zich Rita, onbewust van de beroering, die zij in de Blackstone-familie had teweeggebracht, nog steeds in een toestand van diepe ellendigheid. O, hoe moeilijk was het, haar moed bijeen te rapen om Willard Blackstone onder

de oogen te treden! Maar dit was haar vaste plan en zij moest haar zenuwen de baas blijven. Indien haar tanden klapperden en zij zoo huiverde, zou Mr. Blackstone geen woord kunnen verstaan van wat zij zeide. Angstig keek zij in den spiegel. Haar glinsterende donkere krullen stonden overeind. Zij bracht ze haastig met de kam weer in orde.

Ziezoo, nu was ze gereed. Het huis was heel rustig, toen ze door de ruime hall naar de trap liep. Zij begon deze af te dalen en klampte zich aan de leuning vast, alsof ze vreesde, dat ze zou vallen. Ergens vandaan sloeg 'n klok het halve uur — half één! Eén klein half-uur had ze dus vóór de lunch om haar geluk van Willard Blackstone af te smeeken! Edmond hield van haar! Ze zou dat aan Mr. Blackstone vertellen. Edmond zou sterven zonder haar! Zij zou sterven zonder Edmond! Deze twee aan elkaar verbonden gedachten dreven haar het salon binnen.

Maar er was geen menscheijk wezen te zien.

Toen deed een plotselinge herinnering haar omkeeren en de schreden opnieuw naar de hall richten. In alle duidelijkheid stond haar eerste komst in Edmond's home haar weer voor den geest. Op dien dag was miss Blackstone een kamer achter de bibliotheek binnengegaan om met haar broer te spreken.

Met knikkende knieën bereikte zij de deur van Willard's studeervertrek. Zij klopte met knokkels, die aanvoelden als ijs, maar niemand riep, dat ze binnen kon komen. Ze klopte luider. Daarna duwde zij de deur open en stond op den drempel. Mr. Blackstone was er niet.

Zij liep verder het prachtige vertrek in, naar alle kanten rondziende. Op dat oogenblik werd Rita Holiday tot een dievegge. Alle gevoel scheen haar

De smulpaap.

lichaam verlaten te hebben. Slechts haar hersens waren levend door het vlammend instinct van zelfbehoud. Zij ging naar den grooten lessenaar met z'n reeksen gesloten laden onder het glanzend mahoniehouten bovenstuk. Was het papier in een van die laden?

Vervolgens werd haar aandacht getrokken door een zwart kistje, dat op het blad van den lessenaar stond. Er stond met groote letters „Privé” op geschilderd en daaronder de naam van Willard Blackstone.

„Privé!” Wel, dat woord beteekende natuurlijk, dat niemand behalve Mr. Blackstone het recht had, dat kistje te openen. Haar hand bewoog zich naar den kleinen sleutel in het slot. Met 'n bruiske beweging sloeg zij het deksel naar achter.

Plotseling duizelde het haar. Daar lag vóór haar een stapeltje brieven, saamgebonden met een geel lint, en op den bovensten brief stond: „Mrs. Lona Holiday, Seattle, Wash.”

HOOFDSTUK XXXVII

ANDREW ATHERTON

Toen Willard Blackstone aan het huis van Worth vernomen had, dat John nog niet was teruggekeerd, tufte hij in razende vaart terug naar Twin Hedges. Misschien had Hetty zich vergist en bevond de man zich nog bij Edmond! John Worth was een volslagen ezel, om zich een oogenblik te verbeelden, dat Edmond Rixby een huwelijk zou kunnen aangaan met het meisje Pock. Die Worth was altijd 'n geweldige idioot geweest!

Op dat punt gekomen, hield Blackstone op, om in gedachten Worth uit te schelden. Zijn ooren werden warm, zijn gezicht kreeg 'n vuurroode kleur, en vóór hij halverwege z'n huis was, had hij 'n besluit genomen. Rita Holiday zou Bradmere verlaten, vóór opnieuw een uur verstreken was!

Daar zou hij voor zorgen! Zolang hij in leven was, zou dat meisje nooit Estelle's plaats als Edmond's vrouw innemen. Rita Holiday moest van het toneel verdwijnen, dan zou alles nog in orde komen met de Blackstone's.

Toen hij het huis naderde, zag hij een taxi bij de stoep staan. Wie was het, die nu een bezoek bracht op dit ongelegen uur? Wie was de forsche man, die juist bezig was den chauffeur te betalen?

De taxi tufte weg en Willard nam met z'n auto haar plaats in. Eén blik, en onmiddellijk had hij den vreemdeling herkend. Geen twijfel, of het was Andrew Atherton, het forsche gebouwde evenbeeld van Francis Atherton! Dezelfde doffe gelaatskleur, die Francis had bezeten, oogen even donker als het golvende zwarte haar, dat in zwierige lokken onder den breedgeranden strooehoed te voorschijn kwam!

Niet weinig ontdaan stapte Willard uit den wagen. Een wee gevoel bekreep z'n maag. Het was maar goed, dat hij 'n beslissing omtrent Rita Holiday had genomen. Andrew Atherton zou het meisje niet te zien krijgen — nóóit! Goeie genade, zij leek nog meer op haar oom dan ze op haar vader had geleken!

Het kostte hem moeite z'n gewone minzaamheid te herwinnen, maar hij speelde het klaar en verwelkomde den bezoeker met 'n glimlach.

„Andrew Atherton!” riep hij uit en stak hem de hand toe. „Ik zou je overal hebben herkend. Wat 'n aangename verrassing! Ik ben Willard Blackstone, de broer van Agnes.”

Mr. Atherton liet Willard's hand los met het gevoel, dat hij iets kouds en vochtigs had gedrukt.

„Wel, Mr. Blackstone, hier ben ik eindelijk,” zeide hij. „Ik heb eerst bij Agnes aangebeld en daar hebben ze me naar jou verwezen. Goeie genade, Blackstone, je hebt een prachtig huis hier.

Ik heb nooit uit de brieven van m'n schoonzuster kunnen opmaken, dat haar familie zoo welgesteld was.”

Hierop gaf Willard geen antwoord en zij traden zwigend het huis binnen. Callow, die spoedig was opgedoken, nam onderdanig Willard's order in ontvangst om Mrs. Atherton en haar dochter te gaan halen.

Ondertusschen had Willard z'n evenwicht weer geheel teruggekregen. Die Andrew Atherton was buitensporig rijk. Hij zat er zelfs nog beter bij dan Edmond Rixby. Estelle was z'n erfgename. Als de zaken zoo stonden, dan hoefde Agnes zich over de toekomst niet bezorgd te maken. Wat hemzelf betrof — ha, hij meende z'n stiefzoon goed te kennen! Dat vleugje genegenheid voor het Pock-meisje zou wel verdwijnen, zoodra de jongeman weer op de been was. Het stond in de sterren geschreven, dat Edmond met Estelle zou trouwen.

„Geef mij je hoed, Andrew,” zei hij, „en doe verder geheel alsof je thuis waart.”

Callow verscheen en fluisterde op plechtigen toon Willard 'n paar woorden toe. De butler nam hoeden en handschoenen der heeren in ontvangst en verdween.

„Kom, Andrew, we zullen maar in het salon gaan en een praatje maken, terwijl de meisjes haar neuzen poederen,” ging Willard voort. „Ze zullen even blij zijn als ik, je te zien. M'n beste kerel, je moet den verwachten toestand van onze huishouding maar door de vingers zien. Mijn vrouw stierf zeer onverwachts verleden week. Estelle en haar moeder hielden heel veel van haar. Het was een zware slag voor ons allemaal.”

Terwijl Mr. Atherton den spreker naar het salon volgde, putte hij zich uit in betuigingen van deelneming. Na een oogenblik zwijgen ging hij daarop voort: (Slot volgt)

Graaf Zeppelin's Reis Rondom den Aardbol

Wat is er al niet gesproken en geschreven over de succesvolle eerste wereldreis van 't Luchtschip Graaf Zeppelin!

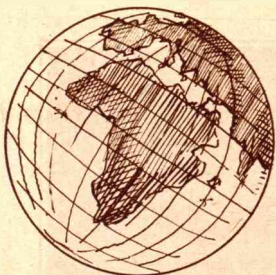
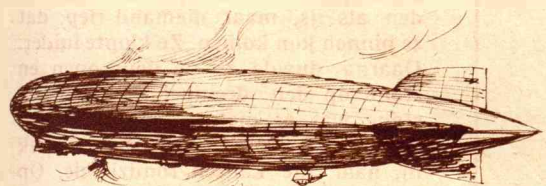
Vóór, tijdens en nog langen tijd na den tocht door 't luchtruim was iedereen er vol van. De geheele wereldpers hield hare lezers tot in de kleinste bijzonderheden op de hoogte van alles, wat er maar direct of indirect mede in verband stond. Fotografen en teekenaars beijverden zich om de Zeppelin-lectuur zoo fraai en pakkend mogelijk te illustreren. Filmoperateurs zorgden voor de ensceenering van speciale, interessante Zeppelin-films en ook de radio-omroepen waren in volle actie.

Eén categorie personen, namelijk die der toonkunstenaars, heeft zich blijkbaar niet voor deze wereldgebeurtenis geïnteresseerd. Anders was deze wereldreis wel in toonkleuren uitgebeeld geworden.

Wat al niet voor onderwerpen hebben de grootste, geniale componisten geïnspireerd? Denkt slechts aan Honegger's Pacific en Rugby! Als zóó iets een componist kan inspireren, waarom zou dan niet de eerste, zegerijke tocht van het majestueuze Zepplingevaarte rondom den aardbol een geschikt onderwerp ter muzikale illustrering kunnen zijn?

Maar al voelden de grooten in de toonkunstenaarswereld zich niet door deze gebeurtenis aangetrokken, er zijn kleinere giden geweest, die in muziek hunne gevoelens van vereering, hulde en dank hebben geuit. Van deze kleine toonwerken is er één, dat om zijn populaireren vorm en inhoud aller belangstelling verdient. Het is de door Hermann Männecke saamgestelde potpourri:

„Graf Zeppelins Weltreise rund um die Erde”

Männecke wendde volksliederen en dansen der bezochte landen aan en wisselde deze af met illustrering van enkele gebeurtenissen der reis, zooals opstijgen, dalen enz. De componist schreef deze potpourri voor groot Jazz-orkest. In deze bezetting, op frappante en kleurrijke wijze gespeeld, is dit toonwerk voor de Supraphoon op de plaat (2 zijden) vastgelegd.

De muzikale inhoud is als volgt:

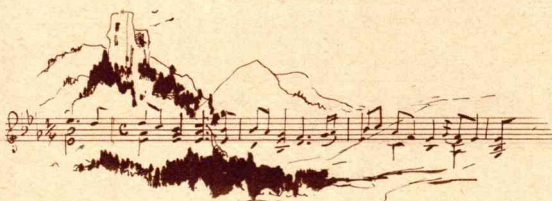
Illustrering van: „Tot vertrek gereed”, het geronk der motoren en het opstijgen van het luchtschip. Daarna weerklinkt het Duitschland-lied. Boven Berlijn wordt de pittige marsch: „Musz i denn zum Städt'le hinaus” gespeeld.

De geheele tocht kan men, rustig in de binnenkamer gezeten, aan de hand der gekozen nummers volgen. Gespeeld worden o.a. het Russisch lied „Stenka Rasin”, een gedeelte van het indrukwekkende

gezang der Wolga-sleepers,

een Tartaarsche dans, een Chineesch gezang, het Hawaii-lied: „Aloha Oe”, het bekende, in opgewekt marschtempo geschreven: „The Yankee Doodle Boy”, bij de landing te Lakehurst: fanfares en „The Star Spangled Banner”, een Iersch lied, „Rule Britannia” en bij de aankomst te Friedrichshafen: fanfares en het Duitschland-lied

Een potpourri van een niet alledaagsche samenstelling! Zeer gevarieerd en aantrekkelijk! Een wereldreis met instrumentale klankkleuren uitgebeeld.

SUPRAPHOON heeft ook de navolgende potpourri's in den handel gebracht:

Groote Historische Marsch-potpourri, een verzameling van zes succesmarschen, waaronder de Radetzky- en de Alte Kameraden-marsch, door groot militair-orkest gespeeld.

Foxtrot-potpourri uit Jean Gilbert's „Polnische Wirtschaft” uitgevoerd door groot Jazz-orkest.

„Tango auf Tango-potpourri 1930”, door Juan Llossas' speciaal Spaansch-Argentijnsch Tango-orkest gespeeld. Deze potpourri bevat: Du bist mein Stern, Zwei Tränen, Zwei rote Lippen, Schöner Gigolo, Scheint der Mond auf Venedig en Oh, Donna Clara.

Groote Johann Strauss-potpourri, uitgevoerd door het beroemde Berlijner Philharmonisch Orkest. Dit werk bevat een aantal fraaie nummers van den wals-koning.

Walzer-Potpourri door Alfred Berens' Salon-orkest. Een 12tal der geliefdste melodieën uit bekende walzen van Léhar, Strauss, Czibulka, Offenbach, Gilbert en Suppé.

Verder nog de meest bekende Schlager-potpourri's: Achtung, Aechtung, wir senden Tanzmusik, Hallo 1930!, 100% Schlager en Sie hören jetzt.

Supraphoon geeft de mooiste, meest gewilde potpourri's! (Adv.)

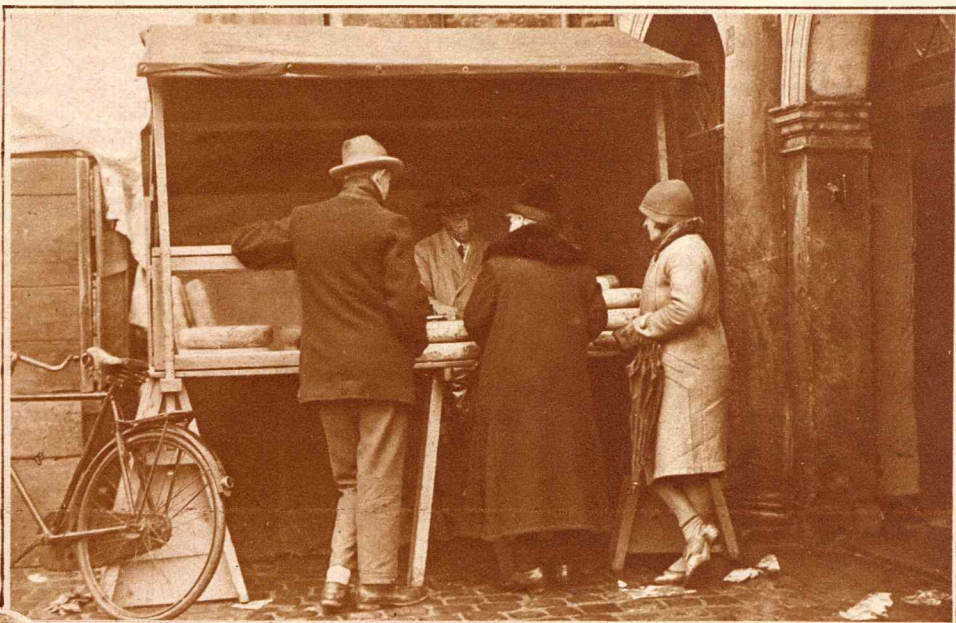
GOUDA'S

EEN BEZOEK AAN DE WAAG

De platte, gele Goudsche Kazen genieten een wereld-vermaardheid. Deze smakelijke „molensteenen” zijn algemeen geliefd, evenals de ronde, roode Edammertjes. Ook en overal in 't eigen land wordt de lekkere, vette kaas hoogelijk gewaardeerd. Er gaat dan ook héél wat omstaan op Gouda's kaasmarkt, die steeds drukker wordt naarmate het voorjaar nadert, om dan in dit jaargetijde haar hoogste punt te bereiken. Wie wil weten hoeveel kaas er

Met een lachend gezicht betaalt hij zijn staangeld. Hij heeft zijn partijje kaas zeker goed van de hand gedaan.

„Een half pond belegen Goudsche, als 't u blijft.” „Zeker, moeder, ik zal je wat sjns geven.”

KAASMARKT

verhandeld wordt op de markt te Gouda, moet maar eens een praatje gaan maken met den deskundigen waagmeester, die aan de hand zijner statistiek een goed denkbeeld daarvan kan geven. Immers de meeste kaaspartijen worden gemeentelijk gewogen op de groote bascules, met de zwarte zware gewichten. Het is werkelijk interessant er een kijkje te nemen. De waag-knechten bezitten veel handigheid in het aanbrengen en wegzetten der platten kazen en de waagmeester is het wege

← Het mooie en toepasselijke reliëf van het Goudsche Waaggebouw, voorstellend het Kaaswegen in lang verleden tijden.

Lustig klappen ze elkaar in de handen. Zou de koop gesloten worden?

Een overzicht van de Goudsche Kaasmarkt, met de vele kaaswagens, waarin de partijen kaas. Rechts het aloude stadhuis, op den achtergrond de Grootte Kerk, met de vele prachtige gebrandschilderde ramen der gebroeders Crabeth.

zeer wel toevertrouwd! Met een half oog weet hij het gewicht en roept dat vlug af voor de altijd een weinig in spanning wachtende boeren. Op de markt zelf kan men het typische keuren met het zilveren steekinstrument en het klappend „handelen” bestudeeren. De klein verkoop aan de kaastentjes en andere marktgebouwen brachten we uitvoerig in beeld voor onze lezers, die er hopen we, van mogen genieten.

De oude Waag op de markt te Gouda mag een fraai gebouw genoemd worden. Op den voorgrond de kaaswagens.

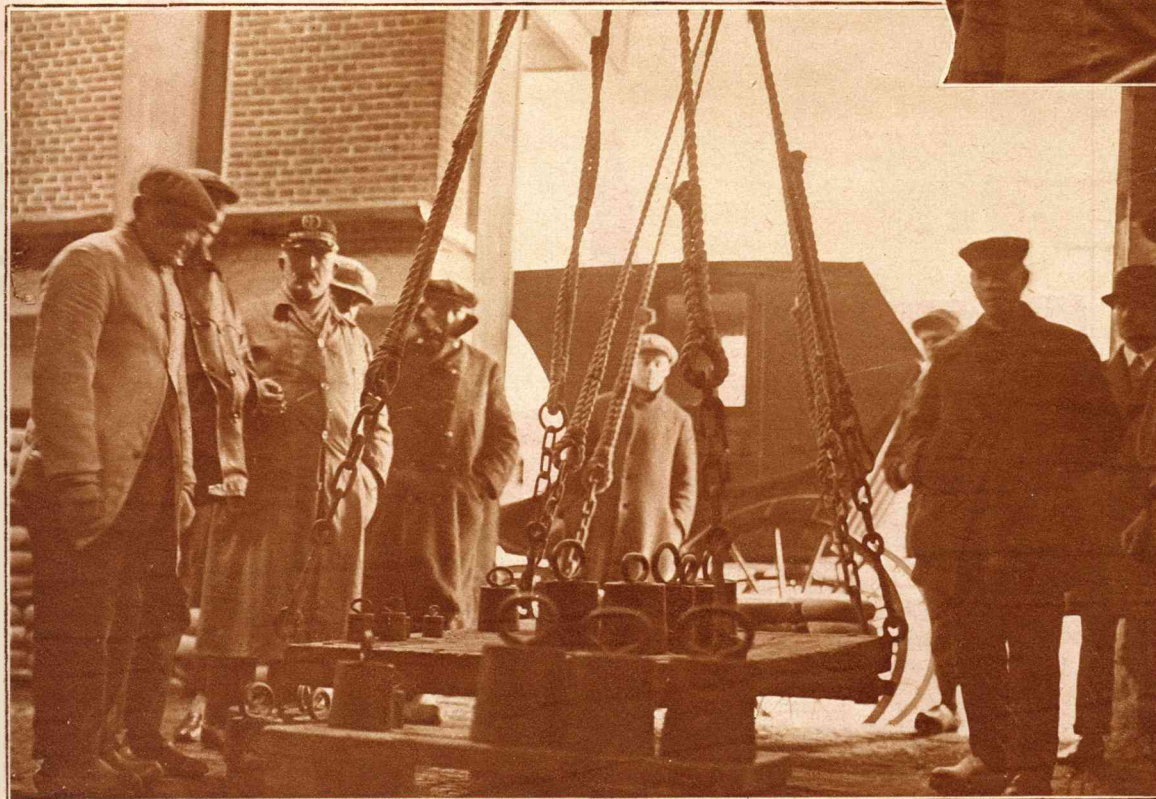
Het keuren der kazen. De kooper moet wel een fijnproever zijn.

De Goudsche Waagmeester, de heer Van Eijck, die reeds jaren zijn functie met toewijding vervult.

De Goudsche „molensleenen,” die zoo fijn smaken. Een broodje met kaas is lang niet te versmaden.

De groote bascule met de zware gewichten in 't Waaggebouw te Gouda.

7 BEELDEN VAN

Aan de Spaansche Kade.

De Wolghoek
met oude kerk,
gezien vanaf
de Vischmarkt

In de Korte Hoogstraat.

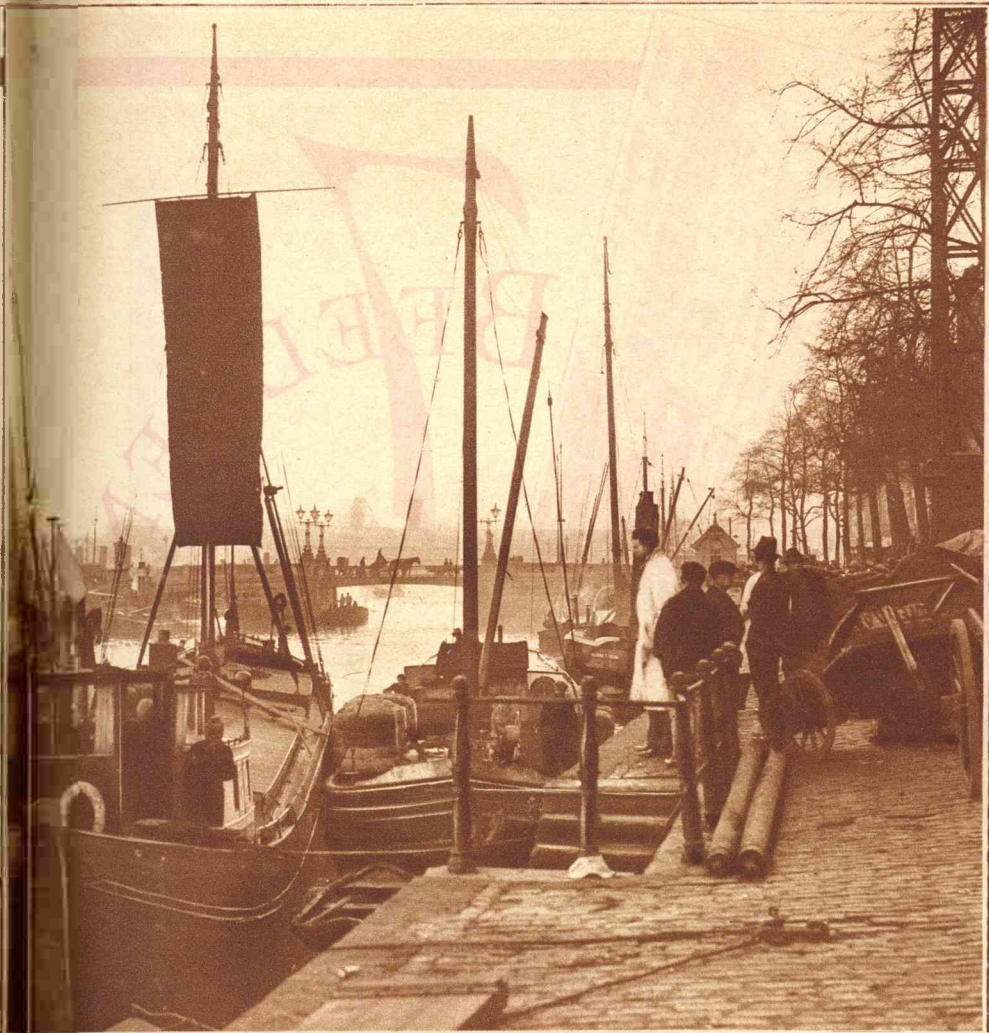

Aan de Schiekade. Héél

Langs de Leuv

R

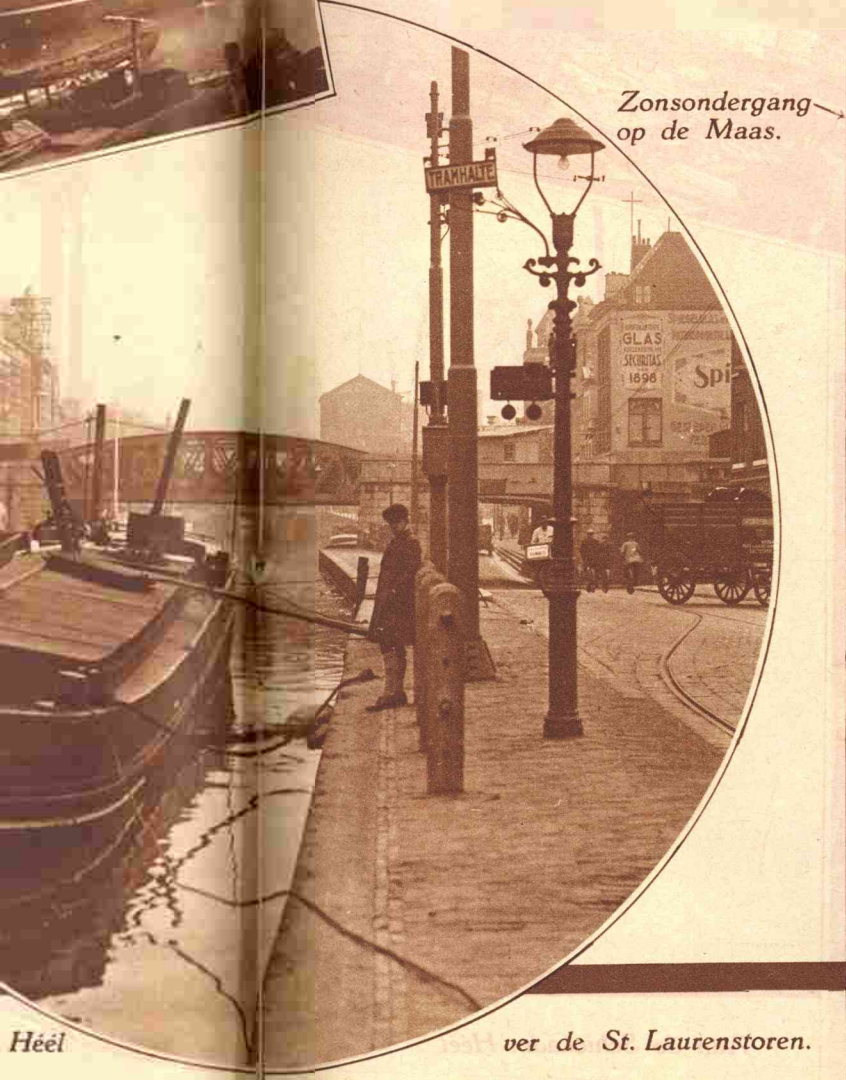
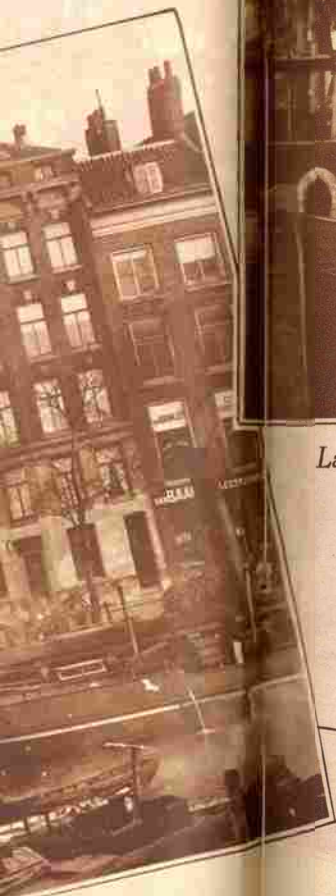
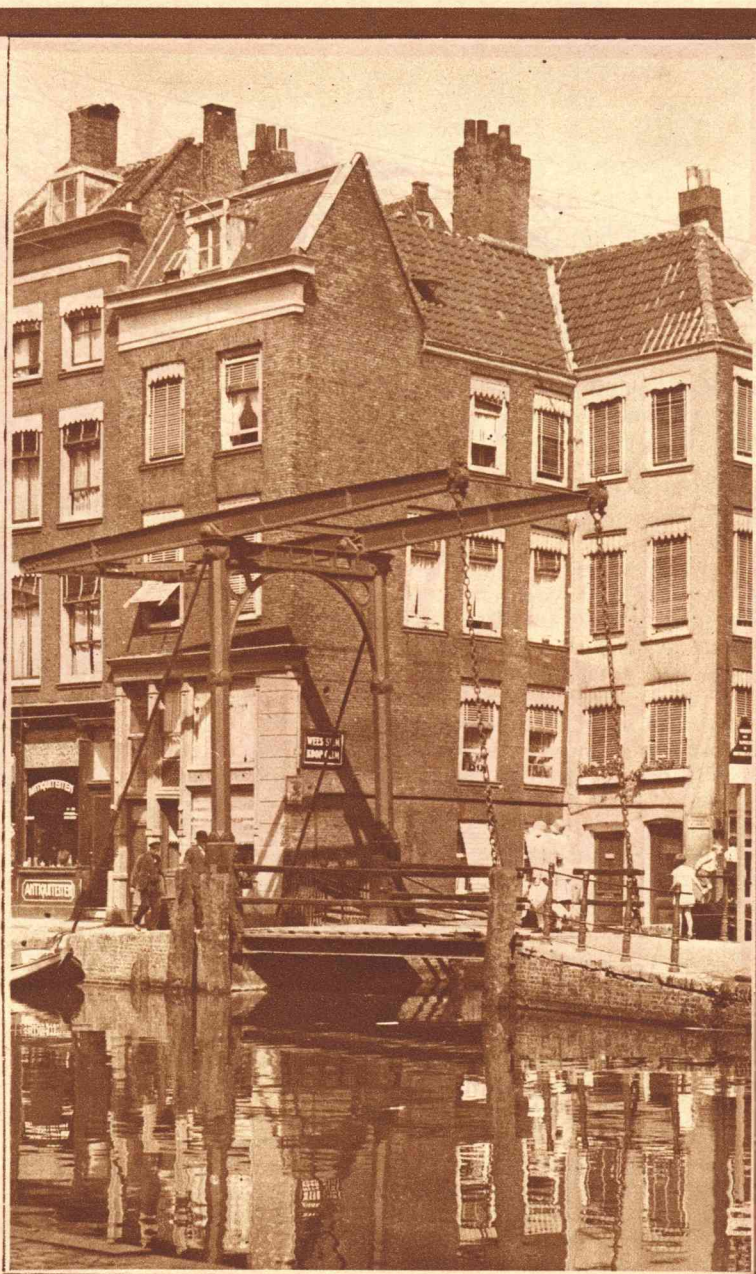
LDEN
N

Langs de Leuehaven, met gezicht op de Leuvebrug.

Het bruggetje aan het Stokvisch-verlaat langs de Delftsche vaart.

ROTTERDAM

Zonsondergang op de Maas.

ver de St. Laurenstoren.

Héél

DE JOELER

DOOR J. P. BALJÉ

In zichzelf een vroolijk liedje neuriënd, stapte René Solanges zijn woning binnen. Voor het eerst in langen tijd had hij eindelijk weer eens in het Casino gewonnen, en hoe! Meer dan een half miljoen francs had het rollende balletje, dat geheimzinnig-fascineerende ding, hem bezorgd, en dat was meer, dan hij ooit bezeten had! Het geluk was dan ook bijzonder met hem geweest, bijna iedere coup leverde hem winst op, en de berg fiches voor hem was ontzagwekkend aangegroeid. Toen hij aan het einde van den avond zijn winst telde, bleek die vijfhonderddrieduizend francs te zijn! Hij had dus wel reden om te zingen....

Opgewekt wierp hij zijn kamerdeur open en draaide het electrisch licht aan. Nonchalant wierp hij zijn hoed op een stoel en stapte toen op de tafel toe. Doch plotseling bleef hij stokstijf staan en zijn gelaat werd krijtwit. De gordijnen, welke het rechterraam bedekten, gingen langzaam uiteen en een hand kwam te voorschijn, een hand, welke een revolver met mathematische zekerheid op zijn voorhoofd richtte.... En verder weken de gordijnen vaneen, om een gestalte, gehuld in een wijden plooi mantel, het gezicht bedekt door een groot masker, dat tot op de borst afhing, door te laten!

Langzaam liep de indringer op René Solanges toe, hem steeds met het wapen in bedwang houdend, en kalm nam het zonderlinge wezen op een stoel plaats, René met een bevelend handgebaar aanduidend, hetzelfde te doen.

Een oogenblik zaten beiden zwijgend tegenover elkaar. René Solanges had zich een weinig hersteld en zijn hersens werkten koortsachtig. De indringer was natuurlijk de onbekende, die sinds eenigen tijd Monte Carlo terroriseerde, die altijd nauwkeurig op de hoogte was, bij wien hij zijn slag moest slaan, en die op onbegrijpelijke wijze de woningen wist binnen te dringen van hen, wien het geluk aan de speeltafel had toegelachen, om dezen dan van een groot gedeelte der winst te ontlasten. Thans was hij, René Solanges, het slachtoffer.

„U hebt vanavond in het Casino veine gehad,” sprak het masker eindelijk, en de stem klonk gedempt van onder den zwarten doek. „Ik schat uw winst ruw-berekend op een half miljoen. Ik ben gewoon tachtig procent te eischen. Dat is in dit geval dus vierhonderdduizend francs. Reik mij uw portefeuille toe!”

René Solanges maakte geen beweging. Doodstil bleef hij op zijn stoel zitten, scherp den tegenstander observeerend, speurend

Tegenstellingen in Britsch-Indische steden: een bord, dat een parkeerplaats voor auto's aanduidt, naast 'n Boedha-beeld.

naar de mogelijkheid van een onverwachten aanval. René Solanges wasforsch en sterk en de indringer leek hem klein toe....

Doch de ander scheen hem te doorzien. Eenlachje, dat hol van achter het masker klonk, verbrak de tijdelijke stilte.

„Ik raad je aan niet aan „grapjes” te denken. Mijn revolver werkt snel! En nu.... hier met het geld!”

Onwillig haalde René zijn portefeuille te voorschijn, en zijn oogen fonkelden, toen hij deze aan den indringer overhandigde. Even scheen diens aandacht afgeleid te worden en direct benutte René zijn kans. Snel sprong hij op en wilde de revolver neerslaan. Doch op hetzelfde oogenblik

In de hoofdstraat van Kabul, de Afghaansche hoofdstad. Het manvolk kent slechts twee bezigheden, praten en... vechten.

voelde hij iets nats in zijn gelaat spuiten, hij uitte een diepen zucht, dan zakte hij bewusteloos neer..

Toen René Solanges uit zijn verdooving ontwaakte, vond hij zijn portefeuille op tafel liggen. Precies vierhonderdduizend francs waren eruit verdwenen! De „eerlijkheid” van den dief was treffend, dacht hij, en met een bitter lachje constateerde hij, dat hem nog een honderdvijftigduizend francs restten, zijnde zijn bezit, vermeerderd met het restant van de winst. In ieder geval voldoende, om dienzelfden avond opnieuw zijn geluk aan de roulette te beproeven....

Met brandende blikken volgde René Solanges het magische balletje, dat hem vanavond, in tegenstelling met den vorigen dag, zoo weinig gunstig gezind was. Keer op keer harkte de croupier zijn inzet naar zich toe! Even lachte René naar het meisje, dat achter hem stond, en in even groote spanning verkeerde als hijzelf. Adèle Vermont, het meisje, waarvoor hij zich reeds half geruïneerd had, reikte hem zwiigend haar armband toe, welke hij na een korte aarzeling aannam en bij den croupier verzilverde. Weer zette hij in en opnieuw verloor hij....

Met starre oogen keek hij voor zich uit. Zijn geld, eenige sieraden,

Op de hurken verricht de Indiër veel van zijn gewone bezigheden. Zou het ons gemakkelijk zijn, zóó de krant te lezen?

alles was hij kwijt. En nog steeds hield de speeltafel hem in haar ban gevangen. Langzaam maakte hij zijn horloge los.. het was een gedachtenis van zijn vader, de eenige, die hem overbleef.... Een oogenblik voerde hij een hevigen strijd met zichzelf, doch zijn hartstocht won het van zijn verstand. Wild schoof hij het horloge den croupier toe, die met onbewogen gelaat de waarde taxeerde, hem eenige bankbiljetten toeschoof....

René's gelaat was krijtwit, toen hij ook dit geld weer inzette, en als waanzinnig volgden zijn oogen weer het rollende knikkertje, dat als in eeuwigen cirkelgang rondtolde.... Verloren!!

Met een vloek sprong hij op en als razend snelde hij naar den uitgang, zonder dat de aanwezigen acht op hem sloegen. Hoevelen immers hadden zij zoo zien wegsnellen....?

Alleen Adèle Vermont volgde hem. Hijgend naar adem haalde zij hem in, toen hij met groote stappen de stilte tegemoet liep. De stilte, die voor hem wel eens de eeuwige stilte zou kunnen worden....

Zacht legde zij haar hand op zijn arm. „René,” smeekte ze. Norsch bleef hij staan.

„Ik... ik heb nog een kleinigheid, een paar duizend francs. Neem ze.... en speel er mee!”

Driftig schudde hij het hoofd. „Behoud die voor jezelf. Nooit, hoor je, nooit weer zet ik nog een voet in het Casino. Niet, dat daar nog kans op zou zijn,” voegde hij er bitter aan toe „want ik bezit niets meer. Maar zelfs dan zou ik die vervloekte plek mijden als een kwade ziekte! Ik haat het spel en ik verwensch het moment, dat ik mij er voor het eerst aan overgaf! Ik walg ervan!”

Er verscheen een zonderling lachje op Adèle's gezicht. „Meen je dat, René?” vroeg ze met klem.

Verwonderd staarde hij haar aan. „Natuurlijk,” antwoordde hij kortaf. „Nooit speel ik weer!”

„Dan,” zei Adèle zacht, „is mijn daad niet voor niets geweest.” Ze lachte en teeder ging ze verder „Ik haatte het spel al lang, René, en ik voorzag, dat deze dag éénmaal moest komen.

„Daarom speelde ik één avond voor inbreker! Vierhonderdduizend francs heb ik voor je kunnen redden. Nu je van je speelzucht genezen bent, geef ik ze je terug. Hier zijn ze!”

Stom-verbaasd accepteerde René Solanges het pakje bankbiljetten. Een lach verscheen op zijn eerst zoo somber gelaat, en wild drukte hij haar handen. „Kindje, wat een geluk,” stiet hij uit.

„En wat verstandig van je. Vierhonderdduizend francs, een klein kapitaal je!” Een extatische blik verscheen in zijn oogen.

„Daarmee zal ik de bank laten springen!”

Afgaansche meisjes, die marktwaarts gaan.

Als de Wolken breken....

UIT HET ENGELSCHE VAN L. G. MOBERLY

HOOFDSTUK I

„IK HEB JE LIEF!”

Vanavond zal ik het je vragen; heerlijk om zoo mijn verjaardag te vieren.”

„Je verjaardag?” Het meisje dat naast Alan Drummond in de oranjerie van het buiten Haughton Priors zat, keek met een weifelend glimlachje naar hem op. „Ben je werkelijk morgen jarig?”

„Zeker. Ik word vijf-en-twintig. De dag begint met een vreeselijk lang en ernstig gesprek in de studeerkamer van mijn vader. Hij heeft me laten weten, dat ik bij hem moet komen; ik denk, dat ik uitvoerige inlichtingen zal krijgen over het landgoed en het beheer ervan en dergelijke gewichtigheden meer. Maar laten we het daar nu niet over hebben — er is iets veel belangrijkers. Deze vraag namelijk, Dorothy, houd je van mij?”

Hij nam haar hand stevig in de zijne, terwijl zijn gretig, jongensachtig gezicht zich naar haar overboog. Op de plaats waar zij zaten, hoorden zij het water van de fontein zachtjes klateren, de lucht was zwoel van heliotropen en rozen, van verre, uit de balzaal, klonk droomerige dansmuziek.

Toen zij hem niet dadelijk antwoordde, liet de jongeman haar hand los en sloot haar in zijn armen.

„Ik kan het je niet in mooie woorden zeggen,” ging de jongeman voort — hij was eigenlijk nog niet meer dan een jongen, hoewel hij op het punt stond vijf-en-twintig jaar te worden. „Ik kan niet in dichtvorm spreken of mij als een galante ridder voordoen, maar Dorothy, wat ik zeg, komt uit het diepst van mijn hart. Kunnen wij niet méér dan vrienden zijn? Zou je ook niet een klein beetje van mij kunnen houden?”

Zijn vleierende, bijna smeekende stem scheen het meisje als uit een droom op te wekken. Plotseling draaide zij zich om en legde haar hand op zijn schouder.

„Dwaze jongen,” fluisterde zij, „weet je dan niet, dat ik allang van je houd?”

Hij trok haar vaster tegen zich aan en bedekte haar gezicht en glanzend haar met kussen — kussen, die haar wangen deden gloeien en een schittering brachten in haar vochtige oogen.

„Wij zijn vroolijke, trouwe kameraden geweest; nu zul je mijn lief, trouw vrouwtje worden,” zei de jongen, toen Dorothy zich uit zijn omarming losmaakte. „Klinkt het niet overweldigend — man en vrouw? Zal het hoogtepunt van mijn leven niet bereikt zijn, als ik jou mijn vrouw kan noemen?”

Dorothy keek met oogen, die als sterren schitterden, naar hem op en haar wangen kleurden zich donkerder.

„Je praat, alsof — wij morgen gaan trouwen,” zei ze, „terwijl we nog geen vijf minuten verloofd zijn.”

„Konden wij morgen maar trouwen,” antwoordde Alan met een diepen zucht. „Ik kan mij eenvoudig niet voorstellen, hoe we al die weken van onze verloving moeten doorkomen. Maar in elk geval — het zullen niet meer dan weken zijn. Geen lange verloving, nietwaar, liefste? Je wilt toch ook wel gauw trouwen, hè?”

„Misschien zal je vader het niet goedvinden,” was het aarzeland gegeven antwoord, doch Alan lachte opgewekt.

„Hij zou niet anders kunnen,” zei hij op een toon van overtuiging, terwijl hij zijn handen op haar schouders legde en lang en ernstig in haar lachend, lief gezichtje keek. „Je bent het kostbaarste en mooiste bezit op aarde — er is geen levend wezen, dat tegen jou iets kan inbrengen. En ik zie ook niet in, wat voor bezwaren jouw oom tegen mij zou kunnen hebben. Mijn vader is gefortuneerd, ik ben zijn eenige zoon... het is waar, hij is 'n beetje een zonderling, hij sluit zich op als een kluisenaar; maar tenslotte, waarom zou hij, als hij daar zin in heeft, zich niet met zijn boeken en onderzoekingen mogen bezig houden? Ik zie van geen enkelen kant ook maar een spoor van bezwaren, Dorothy-lief. Laten we dus rustig onzen

trouwdag bepalen. Het is nu Mei. Waarom zouden wij het huwelijk niet eind Juni of begin Augustus kunnen vaststellen?”

Maar Dorothy schudde lachend het hoofd.

„Oom David zou massa's tegenwerpingen maken, als ik hem vertelde, dat ik mijn trouwdag al bepaald had,” verklaarde ze. „Hij is er op gesteld, dat alles vreeselijk in de puntjes gebeurt. Hij is ontzettend ouderwetsch en ik durf er om te wedden, dat hij zelfs van oordeel is, dat jij zijn toestemming had moeten vragen om mij een huwelijksaanzoek te doen.”

Ze stond op van de bank, waar zij zaten en streek haar wit zijden japonnetje glad. „Jij wilde jongen,” riep ze kwasi-boos, „je hebt mijn jurk heelemaal gekreukeld. Neen, nu niet meer!” ging ze voort, terwijl ze Alan's uitgestrekte armen ontweek. „Mijn haar is zeker ook in de war! Kom, laten wij naar de danszaal terug gaan. Oom David heeft vast gemerkt, dat we eeuwen zijn weggeweest. Nu dan, de laatste, hoor!”

Ze hief haar gezicht naar het zijne op en even-tjes sloeg zij haar armen om zijn hals, toen hij haar kuste. Opgetogen leidde hij haar weer naar de danszaal terug, de groote balzaal van Haughton Priors, en nog altijd in den zevenden hemel stond hij haar aan den volgenden danser af. Zijn hart klopte van wilde vreugde: Dorothy hield van hem! Dorothy zou zijn vrouw worden! Het leven leek hem onuitsprekelijk heerlijk toe.

Hij had het meisje, met wie hij zich zooveen verloofd had, enkele maanden geleden bij een vriend in de stad leeren kennen en sinds dien tijd hadden zij elkaar herhaaldelijk in Londen ontmoet. Nu was hij op Haughton Priors voor een bal uitgenoodigd, dat ter eere van Reginald Trelane gegeven werd, den zoon des huizes, die kort geleden uit Indië was teruggekeerd.

Sir David Trelane, eigenaar van het landgoed en tevens van een aanzienlijk deel van den omtrek, was voogd over zijn nichtje Dorothy. In haar kinderjaren was het meisje reeds wees geworden — vader en moeder waren drie dagen na elkaar in Indië aan cholera gestorven en Dorothy had geen ander tehuis gekend dan het oude buiten op den heuvel. Mevrouw Trelane had haar met liefde grootgebracht en voor Reginald en zijn broers was zij meer een zuster dan een nichtje. En nu was Alan Drummond gekomen om haar geluk te vervolmaken.

Bij het naar bed gaan was dit haar laatste gedachte, terwijl zij over den slapenden tuin heen-keek naar de bosschen en heuvels, waarover het nevelig maanlicht een droomerig waas spreidde.

„Alan heeft mij het grootste geluk gegeven, dat voor een vrouw is weggelegd,” zei ze tot zichzelf. „Ik heb nooit geweten, dat het leven zóó wonderlijk mooi kon zijn!”

HOOFDSTUK II

NACHTELIJK BEZOEK

Peter Hodgson reed van het bal op Haughton Priors naar de stad terug. Hij neuriede onderwijl allerlei danswijsjes en glimlachte over kleine voorvallen van de laatste paar uren. Maar het liefst dacht hij aan Dorothy Trelane en haar jongen aanbieder, en aan hun vaste overtuiging, dat onmogelijk iemand hun groote geheim zou kunnen raden!

„God zegene hen!” mompelde Peter, toen hij achterover leunde en naar het maanlicht turde, dat op de hagen langs den weg speelde. „Toen zij na een heele poos weer in de balzaal terugkwamen, keken zij nèt alsof de hemel voor hen was opengegaan.”

De knappe dokter, nog jong voor zijn leeftijd, met zijn heldere, blauwe oogen en energieke kin, was een oud vriend van de Trelanes en hij had Dorothy reeds als baby gekend. Niettegenstaande zijn vijftig jaren verheugde hij zich als een jongen over elke feestelijkheid, die op Haughton Priors gegeven werd. De familie toonde zich altijd even

verheugd, als hij op het buiten kwam; zonder hem was geen partij volmaakt. De jongelui riepen zijn hulp in voor tooneelstukjes, picnics, tennis-matches, en dergelijke gemakkelikheden, waarbij hij volgens hen onmisbaar was. De eenige ontspanning, welke de Londensche dokter, die tot over zijn ooren in het werk zat, eigenlijk kende, waren zijn bezoeken aan Haughton Priors; hij beweerde zelfs, dat zijn vrijgezellen-bestaan alleen door de hartelijkheid van de familie Trelane draaglijk werd gemaakt. Hij was een opgewekte kerel, die zich niet spoedig somber gestemd voelde, maar toen zijn auto eindelijk voor zijn stille woning in een saaie Londensche straat stopte, verlangde hij een moment naar een tehuis, dat niet zoo eenzaam was.

Er waren maar enkele mensen, die wisten waarom Peter nooit getrouwd was; slechts enkele vrienden konden zich de vrouw herinneren, die niet alleen zijn hart, doch bijna zijn heele leven gebroken had. Deze vrienden herinnerden zich ook, hoe Peter zich na dit groote verdriet vermand had, hoe hij er zich met hand en tand tegen verzet had om zich door het leed te laten neerdrukken en hoe hij de eenzaamheid dapper in de oogen had durven kijken.

„Wel te rusten, Deane,” zei de dokter vriendelijk tegen zijn chauffeur, „dus tot morgenochtend elf uur.”

Alweer neuriënd liep hij de stoep van zijn huis op, maar plotseling hield hij op met zingen; even bleef hij verschrikt stilstaan, want bij de voordeur, in de schaduw van de portiek, zag hij opeens een vrouw staan, blootshoofds en in avondtoilet. Haar hand rustte op den knop van de bel, blijkbaar had zij den auto niet hooren aankomen of weggrijden, want toen Peter Hodgson begon te spreken, schrok zij alsof er een schot op haar werd afgevuurd, en zij wendde zich tot den dokter met een gezicht, dat onuitsprekelijke angst verried.

„Kom,” zei zij, „kom gauw. Alle rozen zijn dood.”

Verwezen en volkomen in haar gedachten verloren keek ze de stille, eenzame Londensche straat in, alsof ze heel in de verte iemand zag aankomen, en toen Hodgson niet dadelijk sprak, herhaalde zij haar woorden, maar nu dringender:

„Kom, kom gauw! Alle rozen zijn dood.”

Toen de dokter de vreemde wezenloosheid in haar oogen opmerkte en zag hoe zenuwachtig en gejaagd ze was, begon hij heel zachtjes en kalmereend tegen haar te praten, terwijl hij tegelijkertijd den sleutel in het slot stak.

„Ik zal dadelijk komen, als u mij vertelt, wat er gebeurd is,” zei hij. „Ik zal licht maken; komt u binnen en vertel mij alles.”

Zijn opgeruimde, aangenaam-klinkende stem scheen de opgewonden vrouw wat rustiger te maken. Toen hij het electrische licht had aangedraaid, volgde zij hem in de hall, vanwaar hij haar in zijn gezellige studeerkamer leidde.

„Gaat u zitten,” zei hij, een fauteuil aanschuivend, maar zij schudde het hoofd.

„Kom,” herhaalde zij, „kom gauw, alle rozen zijn dood.”

In het volle licht zag hij, dat zijn bezoekerster een slanke vrouw was, niet jong meer, maar toch nog buitengewoon mooi en aantrekkelijk. De enkele grijze haren, die in het welige, donkere haar zichtbaar waren, deden aan haar schoonheid geen afbreuk. Diepe, donkere oogen ontmoetten de zijne en die oogen drukten op het oogenblik een naamloze vrees uit.

Haar avondtoilet was van een warm oranje, dat haar oogen nog donkerder deed schijnen en haar huid nog blanker, in het parelsnoer om haar hals weerkaatste dezelfde kleur oranje als van haar japon. Zij droeg geen sjaal of iets dergelijks, daarom trok de dokter haar dicht bij het haardvuur, dat in den koelen Meinacht geen overbodige weelde mocht heeten.

„Goede genade, waarom bent u midden in den

No. 1

nacht zonder mantel hierheen gekomen?" riep hij uit, maar zij keek hem alleen maar droomerig aan en herhaalde weer dien eentonigen zin: „Kom, kom gauw. Alle rozen zijn dood.”

„Is er iemand ziek?" vroeg hij zacht. „Probeer mij precies te vertellen, wat er is. Hebt u thuis iemand ziek achtergelaten?"

Nog eens herhaalde zij den zin van de rozen. „Daarmee komen we niet verder," dacht de dokter, en hij vroeg: „Waarom bent u hierheen gekomen?" Hij legde zijn hand op haar schouders en keek haar strak en ernstig in de oogen. „Hebt u een dokter nodig?"

„Ja, een dokter." Zij sprak opgewonden nu, haar oogen werden minder droomerig, levendiger. „Ja, ja, dat heb ik nodig — een dokter." Toen verviel zij weer in haar droomtoestand, haar oogen sloten zich.

„Alle rozen zijn dood," zei zij toonloos.

HOOFDSTUK III HET GROOTE HUIS

Ik kom vanavond weer terug, maar ik moet vandaag mijn vader gaan opzoeken. Ik heb hem bij mijn ziel en zaligheid moeten beloven, dat ik op mijn verjaardag bij hem zou komen om een ernstig onderhoud met hem te hebben."

„Kom dan zoo gauw mogelijk terug!"

Dorothy, die gearmd met Alan stond, huiverde even en drukte zich dichter tegen hem aan.

„Ik veronderstel, dat ik oververmoeid ben, gisteravond zeker te opgewonden geweest of iets van dien aard. Maar ik vind het akelig, dat je vandaag weggaat. Je moet hier blijven, Alan... ik heb het gevoel, alsof er iets vreeselijks zal gebeuren."

„Malle kleine meid!" antwoordde Alan met liefkoozende spotternij. „Wat zou er in vredesnaam kunnen gebeuren? Ik moet ongeveer 50 K.M. rijden, een gewichtig verjaardagonderhoud met mijn heer vader hebben en dan rijd ik weer terug. Dat is alles wat er gebeuren gaat! En als ik vanavond terugkom, zal ik je oom aanklappen. Twee belangrijke conferenties op één dag! O, mijn arme hoofd!"

„Ik denk niet, dat oom David erg lastig zal zijn en ik hoop nu maar, dat je vader het ook niet is. Zeg, hoe ziet hij er uit?"

„Hoe hij er uit ziet — och, wat zal ik je zeggen, een man van middelbaren leeftijd — heel lang, diepliggende oogen en zoo," antwoordde Alan vaag. „Hij heeft zich voor eeuwig met zijn onderzoekingen in zijn oude laboratorium opgesloten."

„Ik hoop, dat hij van mij houden zal." Dorothy's stem klonk ernstig.

„Natuurlijk zal hij je ontzettend aardig vinden." Alan hield het meisje een weinig van zich af en liet zijn blik glijden over haar opgeheven, aantrekkelijk gezichtje. „Hij kent niemand van mijn vrienden; ik heb ze allemaal in Winchester en Oxford leeren kennen. Vader wilde nooit iemand in huis hebben, hij heeft een hekel aan gesprekken. Hij is een echte kluisenaar, het huis is een saai, oud hol; jij zult het opvroolijken, schat," ging hij door, terwijl hij zijn arm om haar heen sloeg. „Je zult den ouden heer ook opbeuren en hij zal moeten inzien, dat jij een echte dochter voor hem bent, en in dat verschrikkelijke nest „het Groote

Huis", zal het heel anders worden. Maar nu moet ik heusch gaan. Sla je arm om mijn hals en zeg nog eens, dat je van mij houdt."

„Ik houd van je," zei ze innig en haar fluisterende, ernstige stem trof hem. „Ik kan het in geen woorden uitdrukken, Alan. Kom gauw terug. Ik ben bang en ik weet niet waarom."

Nog een kus en een lachende vermaning, dat zij niet zoo zenuwachtig moest zijn en toen verliet Alan de oude studeerkamer, waar zij zoo rustig samen gezeten hadden, en een paar minuten later hoorde Dorothy het geluid van zijn motor, toen hij de oprijlaan aftuifte.

Zijn eigen woorden: „een verschrikkelijk nest",

Haast de vijftig-duizend Een aardig plaatje van het „Roode Zand".

kwamen weer in Alan's geest op, toen hij tusschen de lange rijen dennen reed, die aan weerskanten de oprijlaan van het huis van zijn vader omzoomden. Deze dennen reeds gaven aan het buiten een droefgeestigen aanblik; de oprijlaan was verwaarloosd en toen het gezoem van zijn motor ophield en hij aan de bel van de voordeur trok, had de jongeman het gevoel, dat over alles hier een waas van somberheid lag.

De klank van de bel weergalmde eenige oogenblikken hol door het oude gebouw; toen daalde de stilte weer over de sombere steenenmassa's. Het was alsof men hier van de buitenwereld afgesloten was, alsof alles wat tot die wereld behoorde zich bevond aan den anderen kant van een afgrond, waarover men een brug moest slaan om aan de overzijde te kunnen komen.

Maar Alan schudde die wonderlijke ideeën van zich af en keerde zich om, om den knorrigten huisknecht te begroeten.

„Is mijn vader thuis, Somers?"

„Zeker, mijnheer, hij verwacht u in de bibliotheek."

„Sapperloot, Somers, is het nodig, te kijken alsof hij mij voor mijn eigen begrafenis verwacht?" vroeg Alan, half verontrust, half geamuseerd door de naargeestige manier van doen van den huisknecht. Zijn lachen stierf echter weg, toen hij de hall binnentrad, een donkere, kille ruimte, die, zo lang hij zich herinneren kon, zijn lach had doen verdwijnen. Alleen een mat bedekte den betegelden vloer, aan de steenen muren hingen wapenrustingen en ouderwetsch oorlogstuig; er brandde geen vuur in den grooten, open haard.

„Het lijkt hier wel een kelder," riep Alan met een huivering.

„Meneer Drummond acht het onnoodig in Mei het vuur in de hall te laten aanleggen, mijnheer," was het strakke antwoord van den butler; toen

ging hij in doffe zwijgzaamheid Alan voor en wierp een deur open.

„Mijnheer Alan, mijnheer," diende hij aan en sloot de deur weer, toen Alan met een rillerig gevoel den drempel van de kamer van zijn vader overschreed.

„Wat verschrikkelijk plechtig doet Somers toch," begon hij, toen een lange, magere man uit een stoel bij het vuur oprees. „Ik ben niet gewend, op deze vormelijke manier aangediend te worden. Waarom —?"

Het laatste deel van den zin bestierf hem op de lippen, daar zijn vader hem met een gebiedende handbeweging het zwijgen oplegde. Er was iets in

de manier van doen van zijn vader, dat Alan's gevoel van huiverigheid nog deed toenemen.

„Somers begreep, dat ik vandaag op wat meer ceremonieel gesteld was dan gewoonlijk," antwoordde meneer Drummond kil. „Je bent later dan ik verwacht had. Ik hoopte, dat je gisterenavond al zou zijn gekomen en hier overnacht zou hebben."

Hij drukte zijn zoon de hand, die deze hem had toegestoken, maar er was een koude strengheid in zijn optreden, die allerm minst met den levenslustigen aard van Alan strookte.

„Het spijt mij ontzettend, vader," trachtte de jongeman zoo vrij mogelijk tespreken, maar de atmosfeer van de kamer en de manier-van-doen van z'n vader maakten ongedwongen-

heid niet gemakkelijk, „maar ik wilde dolgraag naar een feestavond op Houghton Priors en ik vond, dat ik dan wel vanmorgen hierheen kon rijden. Wij hadden een heerlijke fuif."

Onder den vasten, ironischen blik van zijn vader begon hij te stotteren; zijn jolige overmoed verdween, hij keek zenuwachtig om zich heen, zich afvragend, hoe het toch kwam, dat hij zich nooit tevoren zóó gedrukt had gevoeld in tegenwoordigheid van zijn vader als vandaag. Het was een hooge kamer, drie muren waren van het plafond tot den vloer bedekt met volle boekenplanken, terwijl zich in den vierden muur een uitspringend venster bevond, dat uitzicht gaf op een slecht-onderhouden, met dennen omzoomd grasveld. Een groot schrijfbureau met kruk, een paar hooggerugde, ongemakkelijke stoelen, twee leeren fauteuils en een tafel, die met boeken en papieren was bedekt, vormden de meubilering van het vertrek. Het tapijt was evenals de gordijnen donkerbruin, en behalve een olieverf-schilderij boven den schoorsteenmantel was er geen enkele wandversiering.

Meneer Drummond — een man van omstreeks zestig jaar — stond met zijn rug naar den haard, een broodmagere, heerschzuchtige figuur, wiens diepliggende oogen vreemd onderzoekend konden kijken. Alan vond, dat zij tot op den bodem zijner ziel doordrongen. Hij had zijn vader, dien hij nooit als een jongen man gekend had, altijd een vreemdsoortige persoonlijkheid gevonden — nooit onvriendelijk of onredelijk streng, maar altijd op een afstand, zonder aanknoopingspunten en gemeenschappelijke inzichten. Vandaag echter was hij getroffen door iets ongewoon-somers in de houding van zijn vader; de afstand tusschen hen scheen op onverklaarbare wijze grooter dan hij ooit geweest was.

(Wordt voortgezet).

VROUWENLEVEN

Zwart fluweelen japon met klok-vormigen rok en kanten kraag.

japonnen toonen aan, hoe elegant zoo'n fluweelen jurk er kan uitzien, vooral wanneer zij met kant wordt gegarneerd.

Beide toiletten, van het modehuis Tarnex, hebben het cloche-model en opgezette strookter hoogte van de heuplijn. Bij het eerste toilet is de kanten kraag, van voren eindigend in 'n fichu, in 'n fluweelen rand gevat, die met een strik wordt afgesloten.

Elegante fluweelen mantel in bois de rose met aparte bontgarneering.

Japon van zwart velours frisson met paarlen ceintuurgesp en garnceering van Venetiaansche kant.

FLUWEEL

Niet alleen voor den winter, maar vooral ook voor 't vroege voorjaar is fluweel een geschikt en gewild materiaal. Fluweel heeft iets flatteerends; de warme gloed ervan doet een blanke huid op z'n voordeelst uitkomen en 'n donkerder gelaatskleur oplichten. Bovendien is dit materiaal sterk en warm.

Fluweel is tegenwoordig in allerlei prijzen verkrijgbaar en dus zoowel bereikbaar voor de kleine beurzen als geschikt voor de meest verwende vrouwen. Het zijn hier niet altijd de duurste soorten, welke in het gebruik de meest prijs-waardige zijn; daarom onderzoeken men terdege de kwaliteit ervan, eer men fluweel kiest voor een japon of mantel. Er zijn fluweelsoorten, waarbij iedere aanraking een indeuking veroorzaakt, die er als een vlek uitziet; en aan deze soort beleef men zeer zeker niet veel genoegen. Maar er zijn allerlei soorten, welke niet aan dit euvel onderhevig zijn en misschien is er maar zelden zulk een groote verscheidenheid in fluweel geweest als in dezen tijd.

Bij het verwerken van fluweel is het van groot belang, dat de vleug opwaarts genomen wordt. Niet alleen dat daarbij gloed en kleur ten volle tot hun recht komen, maar het is ook een hulpmiddel tegen het opschuiven van een japon onder zijden mantelvoering. Met valsche zoomen van zijde of satinet voorkomt men het eventuele vastkleven aan zijden kousen van een japonrand.

Fluweel kan ook heel goed gestreken worden; er zijn daarvoor echter twee personen noodig; een die het materiaal ophoudt met den linkerkant van boven en een tweede die strijkt want fluweel mag niet liggende op de strijklank gestreken worden.

De hierbij geplaatste afbeeldingen van fluweelen

ge-coat om luister te geven aan 'n oud japonnetje? Het moderne gebloemde fluweel is daar als geknipt voor!

PAULA DEROSE.

TE GROOT OF TE KLEIN?

Wie buitengewoon klein is, of wie 'n heel eind uitsteekt boven de middenmaat, vindt dat feit waarschijnlijk allesbehalve aangenaam. Dat zijn echter van die dingen, waaraan, met den besten wil ter wereld, niets te veranderen is.

Al is echter ook niemand in staat, aan zijn lengte iets toe te voegen of te verminderen, men kan zeer zeker, door te letten op enkele kleinigheden, groter of kleiner schijnen dan men in werkelijkheid is.

Voor de kleine vrouw is de mode van de lange japonnen zeer voordelig. Een japon tot aan den grond zal haar aanmerkelijk groter doen lijken dan de korte jurkjes, die nu uit de mode zijn.

Draagt ze een kort manteltje bij zoo'n lange avondjapon dan moet dat manteltje zoo kort mogelijk genomen worden, waardoor de draagster des te groter lijken zal.

Ook bij een mantelcostuum moet voor 'n kleine gestalte de mantel kort gehouden worden, en wanneer voor dat mantelcostuum een fijn gestreepte stof genomen wordt, dan zal de kleine dame verbaasd staan over haar eigen rijzigheid. — Ten minste wanneer ze het effect van 't geheel niet bederft door een te grooten hoed. Een klein vrouwtje met een grooten hoed lijkt te veel op een wandelenden paddenstoel om elegant te kunnen wezen. Voor haar zijn de kleine nauwsluitende modelletjes. Zij zal dit zelf dadelijk opmerken wanneer ze, bij het passen van nieuwe hoeden gebruik maakt van een spiegel, welke haar figuur weerkaatst ten voeten uit. Een hoed die enkel het gezicht flatteert kan soms het effect van een geheel absoluut bederven.

Een fout welke door kleine vrouwtjes nogal eens bedreven wordt is: het dragen van abnormaal hoge hakken. Niet alleen is dit ongezond, doch het vestigt ook juist de aandacht op datgene wat men camoufleeren wil. Niet dat ik kleine vrouwen platte hakken zou willen aanbevelen; ik waarschuw enkel tegen al te hoge en daardoor onaangenaamvallende hakken.

Evenals een kleine vrouw groter schijnen kan dan ze is, kan de vrouw die zichzelf groter vindt dan haar lief is, wanneer ze zich doelmatig kleedt kleiner lijken dan ze werkelijk is.

Voor haar natuurlijk geen strepen, tenzij die dwars worden genomen, waardoor de gestalte kleiner schijnt.

Voor de groote vrouw waren juist de korte rokjes flatteerend, maar ook de lange japonnen zullen haar goed kleeden, wanneer ze slechts zorgt voor een oneven zoom. Een rondom lange rok zou haar lengte ten volle doen uitkomen, doch een niet al te lange rok met verlengde banen of slippen hier en daar — de nieuwe mode brengt ook daarvoor allerlei modellen — zal haar gratie ten goede komen.

Kiest de groote vrouw een hoed, dan zal ze zien, dat de groote modellen voor haar figuur de meest flatteerende zijn. En neemt ze een nieuwen mantel of een mantelcostuum dan dient ze zorgvuldig voor den spiegel vast te stellen hoe lang de mantel precies moet wezen om haar figuur op z'n voordeelst te doen uitkomen.

Dan de schoenen. Laat de zeer groote vrouw vooral de verleiding weerstaan om schoentjes te nemen met hooge hakken. Voor haar zijn de lage hakken werkelijk de meest flatteerende.

Het zijn al zulke kleinigheden van het toilet, welke niet alleen voor het uiterlijk van groote en kleine vrouwen, doch voor ons aller uiterlijk van zeer groot belang zijn.

ANNE MARIE.

Eindelijk winter! Ook ditmaal was de vorstperiode weer niet van langen duur, doch er is niettemin Zondag j.l. in verschillende deelen van 't land flink gereden. Een kiekje van de ijsbaan te Roermond.

SPORT VAN DE WEEK

De K.N.V.B. vond het geraden de voor Zondag j.l. vastgestelde wedstrijden niet te doen doorgaan. We moeten wat voorzichtig zijn met onze voetballers en vooral met de goede, want deze zijn in den laatsten tijd in ons landje niet bij tientallen te vinden. Ook wij onderschatten het gevaar van harde velden niet en aangezien er onder de voetbalsportbeoefenaren nogal eens menschen gevonden worden, die graag grassprietjes tellen, is het maar beter hun den toegang tot het wedstrijdveld te ontfangen, zoodra de adem van Koning Vorst wat al te straf over onze velden is getrokken.

We hadden het zoo even over „goede voetballers” en de schaarschte die in Nederland heerscht van deze soort menschen. Daarbij willen we met een enkel woord wijzen op de nieuwe richting, die de T.C. van den K.N.V.B. blijkbaar van plan is in te slaan. Ook wij gelooven niet, dat het systeem van elf spelers met negen of tien clubs een goed team kan vormen en we zijn daarom steeds voorstanders geweest van de zgn. „clubmootjes”. Het is onmogelijk, dat elf menschen, van hier en ginder bij elkaar getrommeld, in één keer elkaars speelwijze

zullen kennen en een homogene ploeg vormen. Zoo iets kan gebeuren, wanneer men over een aantal „voetbalwonders” beschikt, maar, helaas, dat ras schijnt uitgestorven.

We vinden het prettig, dat de T.C. dit ook heeft ingezien en haar toevlucht gaat zoeken tot de voorheen zoo halstarrig afgevoerde clubmootjes. Ajax-voorhoede, Feijenoord-middenlinie, zij het ook met eenige wijziging, hebben niet zooveel oefenwedstrijden noodig om spoedig een goed figuur te slaan. We hopen van harte, dat de proef zal genomen worden en slagen zal. Misschien dat we dicht bij het einde van de magere voetbaljaren zijn en spoedig de vette aanbreken.

Dan zullen we weer eens kunnen jubelen, weer eens enthousiast kunnen zijn. Als we tegen onze zuidelijke burens gaan spelen en weer eens een overwinning uit het vuur slepen, dan zullen we te voorschijn komen uit het donkere hoekje, waar we ons verscholen hebben, zoodra er over internationaal voetbal werd gesproken.

Hoe lang zal het nog duren, voordat er ook eens een Zeeuw in ons vertegenwoordigend elftal staat? Het ziet er vooralsnog niet naar uit, dat dit het geval zal zijn in de naaste

toekomst. Enfin, laten wij moed houden, „sterren” worden meestal plotseling ontdekt.

Misschien konden we eerst eens beginnen met het samenstellen van een vertegenwoordigend Zeeuwsch elftal en dit team laten spelen tegen een flinke eerste klasser of een ander provinciaal elftal. Is dit niet eens een idee voor den Zeeuwschen Voetbalbond?

Als de vorst of ander „spelbrekend” winterweer niet te veel stagnatie brengt, zal de competitie spoedig ten einde zijn. Nog steeds zweven we tusschen hoop en vrees, voor wat Vlissingen en Zeelandia betreft. De eersten, de Vlissingers, lieten tegen Boeimeer op Vl.-terrein een steekje vallen en deelden de winst; hetzelfde geschiedde met Alliance. De rood-witten moeten nu nog op bezoek bij Boeimeer. Zij hebben de beste kans, maar moeten toch geducht oppassen, want Alliance slaapt niet

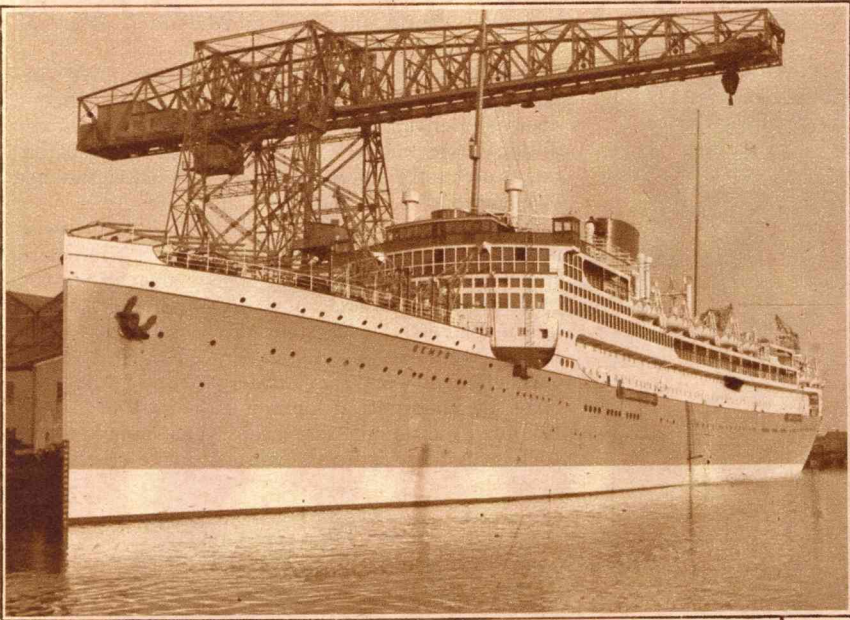
De Rotterdamsche jeugd op de schaats. Het jonge volkje uit de Maasstad heeft Zondag van de ijsvreugde kunnen genieten.

Volendam op de schaats. Een aardig kiekje uit het Noord Hollandsche polderland in de buurt van Volendam.

De deelnemers aan het te 's Gravenhage gehouden biljart-tournooi om het Europeesche kampioenschap. Zittend v.l.n.r. De Casperin, Jenny, v. Belle (winnaar) Ferras. Staande idem: Dommering, Meyer, v. Vliet, Gabriëls.

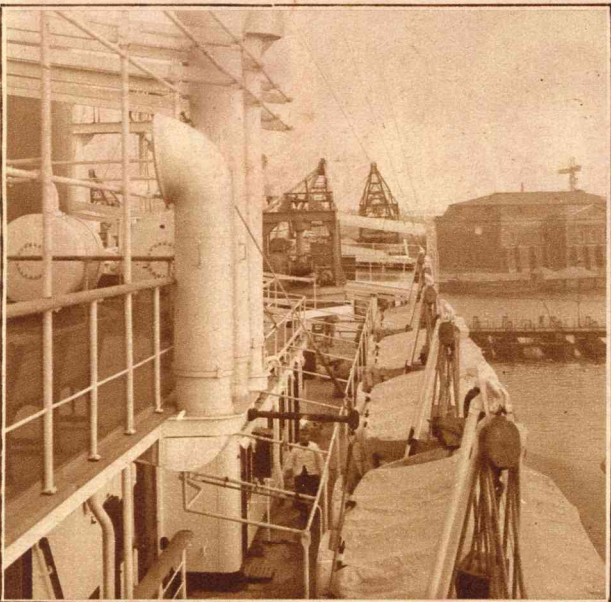
Gezicht van de Dempo, zooals wij haar zoo dikwijls hebben bewonderd op de werf van Mij. De Schelde.

Kijkje van het zoekasteel in het betooverende avondlicht.

DE DEMPO

Duizenden in Vlissingen en omgeving hebben gebruik gemaakt van de gelegenheid om de Dempo voor het vertrek van de werf „De Schelde” te bezichtigen. Met deze serie kieken zijn wij door de Rotterdamsche Lloyd en de Directie van „De Schelde” in staat gesteld, eenigen indruk te geven van hetgeen dit zoekasteel allen ter bewondering bood aan schoons en indrukwekkends.

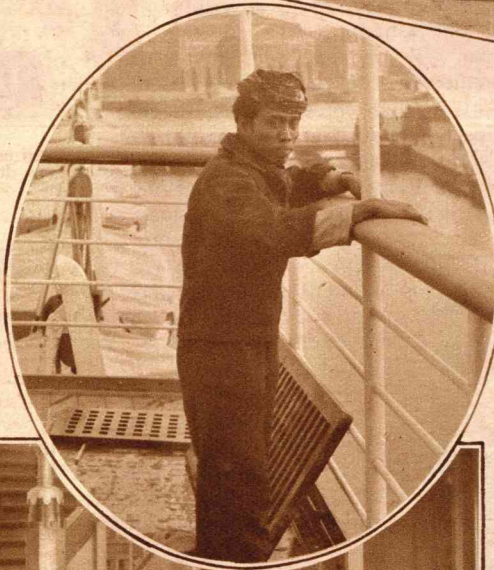
Een kijkje op het sloependek. De reddingsbooten kunnen volgens de bekende methode van Schatt worden neergelaten in zee.

Ruime en eveneens rijk gemeubileerde salon der 2e klasse.

De rijk met mozaiek bewerkte wanden in den 1sten klasse rooksalon. Afbeelding van 't Dempo-gebergte, waarnaar het schip is genoemd.

Vele Javaantjes hebben reeds op het schip hun intrek genomen. Een der zwartjes geniet van 'n kijkje op Vlissingen.

GRIEP OVERAL

De griep grijpt griep-grap om zich heen
en heeft geniepig pret.
In Zierikzee ligt iedereen
plat op z'n rug in bed.
Men snuift en hoest en kucht en niest
tot men zijn goed humeur verliest
en snuift als een trompet.

Men steekt zijn vuist op tegen 't meer
(het regent nog altijd)
en knarst zijn tanden op elkaar
van woede en van spijt.
Maar de verstand'gen kruipen vlug
onder de warme wol.
Die gripperige griepigheid
maakt iemand bijna dol.

Maar wees gerust. Straks komt in 't land
de lieve lente meer.
En zon en zomer, hand in hand,
keeren blijmoedig meer.
Dan denkt men niet meer aan de plaag
die zoolang is geweest.
Maar enkel aan de vreugden van
het lichte lentefeest —

B. P.

Zeeuwsche Omroep

Hallo! hallo! hier is de persdienst van den officieelen Zeeuwschen Omroep. Het verder vertellen van deze berichten is geoorloofd.

Van zeven zijden vernamen wij, dat de befaamde provinciale ferry-boot „Koningin Wilhelmina” uit de vaart genomen is. Wie den dader met het vaartuig onder den arm heeft zien wegloopen, moet dit maar melden aan de griffie. Hem zal ongetwijfeld een groote belooning worden uitgereikt.

Uit Vlissingen wordt ons de eerste overwinning in Nederland van den auto op de tram geseind. Op den Singelweg heeft een benzine-drinker de „electrische” finaal van de sokken gereden. De bond van chauffeurs zal dit heldenfeit op claxonneerende wijze bejuichen.

Vier en twintig brieven en drie hijgende, speciale koeriers brachten ons geestdriftig in kennis van de hartverheugende gebeurtenis, dat een koe in Kapelle drie kalveren ter wereld bracht. Wij hebben nooit kunnen denken, dat de kalverliefde zóó populair in Zeeland was.

Onze correspondent te Heinkenszand meldt ons, dat een ingezetene met zijn hond slaags raakte met een zee-otter van 1.28 M. Zij wonnen het. Onze verbazing over 't feit, dat zoo'n roofdier zijn lengtemaat zichtbaar draagt, is nog heel wat grooter dan 1.28 M.

Uit Grijskerke seint men ons, dat de schooljeugd den laatsten tijd les krijgt in het maken van molentjes. Wij vinden dit een nuttige bezigheid, maar wij hopen voor de kindertjes, dat zij niet met de molentjes loopen gaan.

Men meldt ons uit Goes, dat de nieuwe Ambachtschool, hoewel reeds lang in gebruik, nimmer officieel geopend is. Vermoedelijk zijn B. en W. bevreesd, dat de burgers zullen bemerken, wat de Raad nooit zag, n.l. dat de oude school niet verbouwd, maar geheel gesloopt is.

Men meldt ons uit Scherpenisse, dat de muziekvereniging „Eendracht” besloten heeft, het dreigende financieel tekort te dekken door het verkoopen der muzikanten.

Wanneer dit redmiddel niet voldoende is, zal men de koper-instrumenten veilen, alleen de groote trom, die alles goedmaakt op de concerten, zal men behouden.

Uit Westkapelle bereikte ons een brief, waarin een dorpeling zich vroolijk maakt over de omstandigheid, dat de vergadering van het Witgroene Kruis besloten werd met het zingen van 't Wilhelmus. De schrijver vindt 't Asperine-lied passender voor zoo'n vereniging. Wij zijn 't daarmee niet eens. De historie verhaalt, dat de Spaansche troepen indertijd voor ons volkslied op de vlucht sloegen; ons dunkt, dat de Spaansche griep zich er zeker door verdrijven laat.

Uit tientallen dorpen bereikten ons verslagen over vergaderingen van musschengilden en varkensverenigingen. Nu sympathiseeren wij sterk met de dieren maar nemen toch liever geen notitie van hun organisatielevens.

Een inwoner uit Hoofdplaat zond ons een grievenlijstje over jachtwater-verpachtingen te Krabbendijke. Wij huiveren om deze kiesche zaak te berde te brengen. In alle bescheidenheid zouden wij de gedupeerden willen adviseeren om het eens met 'n stofkam te probeeren.

Tot de volgende week, dames en heeren!

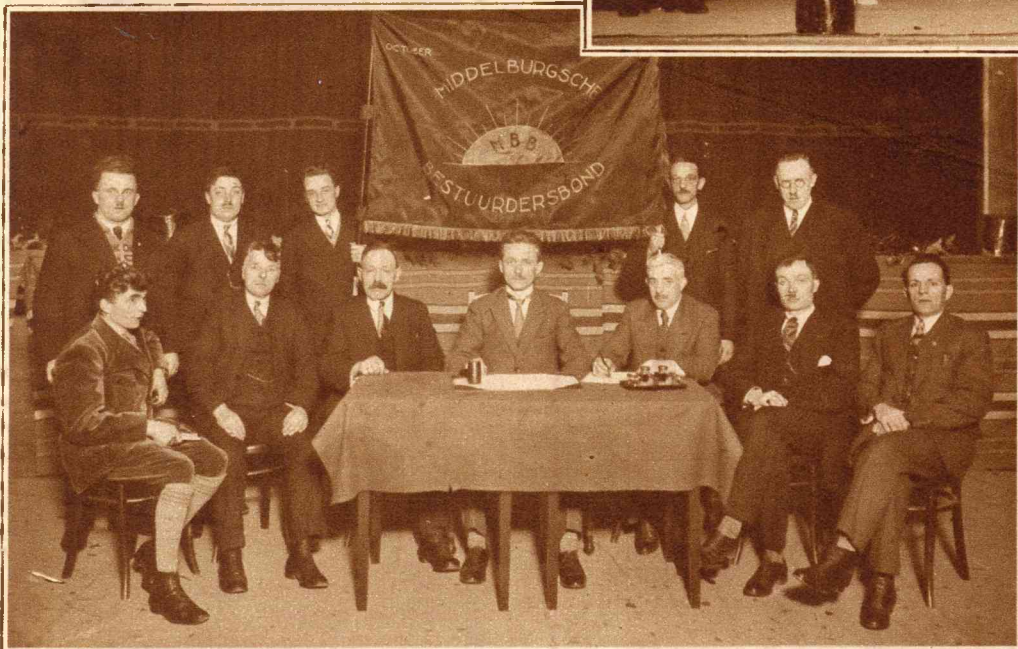

De Middelburgsche Mondharmonica- en tooneelvereniging E.M.M. heeft deze week voor de tweede maal in dit seizoen een revue opgevoerd, die veel bijval oogstte. Foto van de Mondharmonica-afdeeling.

Zeeuwsch Allerlei

Een moment uit de revue „Is 't een uitstapje,” die deze week werd gegeven door de Mondharmonica- en Tooneelvereniging E.M.M. te Middelburg.

De Middelburgsche Bestuurdersbond vierde 7 Februari het 35-jarig bestaan, bij welke gelegenheid een nieuw vaandel werd aangeboden. Foto van het bestuur met het nieuwe vaandel.

← Het echtpaar Le Coq-Lyke te Groede herdacht 8 dezer den dag, waarop het 60 jaar geleden in 't huwelijk trad.

„Plump en Plomp”, het tweetal, dat het meeste succes oogstte bij de uitvoering „Is 't een uitstapje.”

Fraai wintergezicht van het kasteel Haamstede te Haamstede.

VAN SCHOUWEN

Aardig dorpskiedje van het gehucht Duivendijke op Schouwen. ↓

Groote schoonmaak van den boerenwagen.

De geboortewoning van Cats te Brouwershaven.

De laatste wandeling van een vetten vierpoeter.

Dorpskiedje te Haamstede.

„GROOT-ROTTERDAM”
GEILLUSTREERD WEEKBLAD VOOR
ZUID-HOLLAND EN ZEELAND.

Red. en Adm.: Stationsweg 24. Tel. 50540. Abonnementsprijs: p. week 12½ ct., p. kwartaal f 1.62⁵, p. p. f 1.75:
Voor Ned.-Indië f 7.00 p. jaar bij vooruitbetaling. Voor het overige buitenland porto extra. Losse nummers
15 cent. Voor Advert. wende men zich tot de Reclame-afdeeling: Keerweerlaan 21—25. R'dam. Telef. 12004.
of tot de Adm. van dit blad. Al onze abonne's zijn gratis verzekerd tegen ongelukken (uitk. t f 30.- tot f 5000.-)

OPLAGE BOVEN 100.000 EX.